

Evvel Zaman İçinde

Ön Söz

İnsan doğası karşısında hiçbir güç duramadığı içindir ki gerçekliğin sınırları, uçsuz bucaksız hayal dünyamız ve merakımızın itici gücüyle eski zamanlardan beri hep aşılagelmiştir.

Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana hayallerimizin semalarında seyahat ederiz. Zaman, mekân ve kişi olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok hayal ürünlerimizin olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Busonsuz âlemin çeşitliliği asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri için bir ab-ı hayat olmuştur.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri renk renk masallarını bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığınızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Prens ve Prensesin Aşkı

Bir varmış bir yokmuş... Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, ülkenin birinde güzelliğiyle ünlü bir genç prenses yaşarmış. Kahverengi uzun saçları, yemyeşil gözleri ve fiziğiyle insanları kendine hayran bıraktırmış. Bu prenses güzel olduğu kadar da zekiymiş. Bir yaz günü babası kızının gezip eğlenebilmesi için ülke dışına seyahat düzenlemiş. Kız da buna pek sevinmiş ve başlamış hazırlanmaya.

Ertesi gün prenses şatodan ayrılıp gemiye doğru ilerlemiş. Gemiye bindikten sonra etrafındaki masmavi denize, bembeyaz bulutlara bakarak yolculuğuna başlamış. Bir süre sonra hava aniden kararmaya, şimşekler çakmaya

başlamış. Dalgalar çok fazlamış ve gemiyi kontrol edemeyecek kadar güçlüymiş. Bunu fark eden genç prenses bu durumdan oldukça korkmuş. Kaptan, gemiyi kontrolünden kaybedince gemi sürüklenmeye başlamış. Bir süre boyunca sürüklenen gemi sonunda karaya çarpmış. Prenses ve gemi mürettebatı karaya basınca derin bir “oh” çekmiş.

Burası çok güzel bir turistik ülkeymiş. Rengi açık pembe olan zambakların kokusu mis gibi etrafı sarmış. Prenses bu kokuyu gerçekten çok seviyormuş. Nerede olduklarını bilmemelerine rağmen

bu güzel ülke onları güvende hissettiriyormuş. Başlamış prenses gezmeye... Tarihi mekanları teker teker geziyormuş. Bu ülkenin tarihini öğrendikten sonra burasının hangi ülke olduğunu anlamış. Burası her zaman âşık olduğu prensin ülkesiymiş. Prenseler gezerken çok susamış ve bir yere girip oradan su istemiş. Bu yer de tekin olmayan bir yermiş. Prenseler ve yerin

sahibi konuşmaya başlamışlar. Yer sahibi kızın nereden geldiğini ve ne yaptığını sormuş. Kız da zengin bir ülkenin prensesi olduğunu, bir fırtınadan dolayı geminin kontrolden çıktığını ve bu ülkeye gelebildiklerini söylemiş. Bu yerin sahibi kızın zengin biri olduğunu duyunca ve yanında da birisinin olmadığını görünce ondan para alabilmek için suyun içerisine kızın uyuması için ilaç katmış. Kız çok susadığı için suyu kana kana içmiş. Bir süre geçtikten sonra kızın göz kapakları hafifçe kendini kapatmış ve kız derin bir uykuya dalmış.

Gemi mürettebatı kız uzun süre gelmeyince merak etmeye başlamışlar. Her yeri aramışlar taramışlar ama kızı bulamamışlar. Çareyi ülkenin prensine kızın kayıp olduğunu söylemekle bulmuşlar. Prens şatosunun görevlilerine hemen haber vermiş ve kızı aramaya başlamışlar. İlk başta kızın gezdiği tarihi yerlerin yakınındaki yerlere bakmakla başlamışlar ve çevredekilere prensesin dış görünüşünü anlatarak onu görüp görmediklerini sormuşlar. En son girdikleri yerde kızı bulmuşlar fakat yerde baygın bir halde yatıyormuş. Prens yer sahibine kızı neden bayılttığını sormuş. Yer sahibi de para alabilmek için olduğunu söylemiş ve kızı ancak para karşılığında serbest bırakacağını söylemiş. Prens de istediği para miktarını hemen vermiş.

Prens bu yüzü tandk bulmuş ve biraz yakından baktıktan sonra anlamış ki bu kz sevdiği kz imiş. Prens uyandığında bir de bakmış ki karşısında prens. Onu kurtardığı için çok sevinmiş ve ona teşekkür etmiş. İki de birbirini sevdiklerini öğrendiklerinde hemen düğün hazırlıklarına başlamışlar. Krk gün krk gece süren düğünün ardından mutlu mesut bir hayat sürmüşler...

Gökten  elma düşmüş. Bir anlatana, biri dinleyene biri de prens ve prensese...

Emine YÜZER

İnatçı Maymun ve Kekeme Hint Şebeği

Vaktiyle Asel Adası'nda maymunlar, şebekler birlikte yaşarlarmış. Çok sakin bir adaymış burası çünkü hayvanlar genellikle adanın tam karşısında olan Akasya Adası'nda yaşarlarmış. Asel Adası'nda hayvanlar çok mutsuzmuş çünkü o ada yaşayabilecekleri bir ada değilmiş. Bu adada İki üç ağaç, çer çöpten başka bir

şey yokmuş. Akasya Adası'nda ise tam tersiymiş hayat. Maymunlar çok mutluymuş, her gece eğlenceler düzenlerlermiş ve sabaha kadar eğlenirlermiş. Öteki adada yaşayan hayvanlar Akasya Adası'nda yaşayan hayvanların hayatlarına çok imrenirlermiş. “Keşke o kötü kalpli hayvanat bahçesi görevlisi bizi öbür adaya bıraksaymış, en azından böyle sefillikler yaşamayasaymışız.” derlermiş.

Yine açlıktan hayvanların bitkin düştüğü bir gün Maymun Koko bağırmaya, isyan etmeye başlamış:

-Hey arkadaşlar bana bakın! Ben artık bu sefil adada yaşamayacağım. Görmüyor musunuz kendinizi? Bu adada biraz daha kalırsak hepimiz açlıktan öleceğiz.

Aslında diğer maymunlarda bu adada kalmak istemiyorlarmış ama öbür adaya gitmek imkansızmış. Çünkü o adaya gitmek için büyük bir okyanusu geçmeleri gerekiyormuş.

Mandril Maymunu yattığı daldan kalkmış ve Maymun Koko'ya cevap vermeye başlamış:

-Maymun Koko, sen bizimle dalga mı geçiyorsun? O kötü kalpli hayvanat bahçesi görevlisi bizi buraya attığından beri birçok yol

denedik. Ağaçlara tırmandık, diğer maymunlara haber göndermeye çalıştık ama hiçbiri fayda etmedi. Anla bunu artık! Buradan kurtulmamızın tek yolu açlıktan ölüp gideceğimiz günü beklemek...

Maymun Koko çok inatçı ve kararlıymış. Mandril maymunu ne kadar dil dökse de dinlememiş:

-Arkadaşlar ben fikrimde kararlıyım. Benle gelmek, bu sefillikten kurtulmak isteyen var mı?

Tüm ada bir anda sessizliğe boğulmuştu. Gerçekten de hiç kimse Maymun Koko'ya inanmamıştı:

-Peki siz bilirsiniz! Ben öbür adaya geçince "Keşke biz de Maymun Koko ile gelseydik." diyeceksiniz.

Asel Adası'nda hava kararmış, hayvanlar uyumak için yerlerine koyulmuştu.

-Hışşt! May-mun Ko-ko uy-an uy-an!

Hint Şebeği kekeme olduğu için dedikleri çok anlaşılmamıştı.

-Noldu? Gecenin bu saatinde niçin beni bu tatlı uyumdan uyandırdın?

-B-en se-nin-le gel-mek is-ti-yor-um. H-em b-en i-yi bir yü-zü-cü-yüm-dür. Sa-na yar-dım ed-er-im.

Hint Şebeğinin dedikleri çok anlaşılmamıştı ama Maymun Koko onu zorda olsa anlamıştı:

-Diğer maymunlar bana inanmadı. Hatta bazıları gülüp geçtiler. Peki sen neden bana inandın?

-Ke-ke-me ol-du-ğum iç-in hiç-bir may-mun ben-le ar-ka-daş ol-mu-yor. En az-ın-dan bur-da yan-lız-lık -tan öle-ce-ği-me kar-şı a-da-da-ki may-mun-lar-la ar-ka-daş ol-ma-yı de-ne-rim. Bel-ki iç-le-rin-den biri be-ni ol-du-ğum gi-bi kab-ul ed-er.

Maymun Koko üzgün bir ifadeyle hint şebeğine cevap verdi:

-Seni bu zamana kadar fark etmediğim için üzgünüm. Ayrıca üzülme benimle de çok inatçı ve huysuz olduğum için arkadaş olmuyorlar. Belki birbirimizi olduğumuz gibi kabullenebilirsek çok iyi bir arkadaşlık kurabiliriz. Bana inanmana mutlu oldum ama biraz daha konuşursak diğer maymunları uyandıracacağız. Yarın bunların hepsini konuşalım tamam mı? Hadi iyi geceler!

-İ-yi ge-ce-ler.

Asel Adası'nda gün ağarmıştı. Maymun Koko çoktan kalkmış ve Hint şebeğini uyandırmak için öbür ağaca tırmanmıştı:

-Hışşt! Hadi uyan uyan! Plan yapmalıyız.

-Ta-mam. Kal-kı-yor-um.

Maymun Koko tekrar arkadaşlarına onunla gelmek isteyen var mı diye sordu:

-Arkadaşlar tekrar soruyorum. Ben ve Hint şebeği ile gelmek isteyen var mı?

Hiçbirinden çıt bile çıkmamıştı. Maymun Koko gerçekten çok sinirlenmişti:

-Peki siz bilirsiniz! Burada böyle kendi ölümünüzü bekleyin! Maymun Koko ve Hint şebeği adadan kurtulmak için çözüm yolları aramaya başlamışlardı.

...

Aradan 10-15 dakika geçmişti. Maymun Koko birden bağırmaya başlamıştı:

-Buldum! Buldum! Sal yapacağız.

-Ne?

-Ne? Uçak falan mı yapmamızı bekliyordun.

-H-ak-lı-sın.

-Tamam başlıyoruz. En azından bugün iş yarılalım. Sen olabildiğince difenbahya çiçeği yaprakları topla. Ben de ağaç dalı toplayayım. Bir-iki saat sonra buluşalım.

-Ta-ma-m.

...

Malzeme toplamak için ayrıldıklarından beri bir saat geçmişti.

-May-mun Ko-ko b-en ola-bil-diğ-ince bü-yük yap-rak-lar buldum.

-Ben de adanın arkasındaki devrilmiş ağaçtan bir sürü kocaman dal topladım. İkisini ayıralım kürek yaparız. İlk önce topladığım ağaç dallarını yatay sıralar halinde dizelim, muz ağacının kamışları ile dizdiğimiz dalları bağlayalım. Ondan sonra da senin topladığın yapraklar ile salımızı kaplarız.

-Tamam

...

Saat çok geç olmuştu. Hava kararmıştı. Ağaç dallarını dizmek ve bağlamak onların çok zamanını almıştı.

-Hint şebeği hadi bugünlük bu kadar! Saat bayağı geç oldu.

-Ta-m-am. İ-yi ge-ce-ler.

-İyi geceler.

Gün daha yeni ağarmıştı. Maymun Koko bir an önce sal yapıp bu adadan kurtulmak istiyordu. Hemen Hint şebeğin yanına gitmişti ve onu dürtmeye başlamıştı:

-Hadi artık uyan!

-Sa-at er-ken de-ğil mi? Bak-sa-na ha-va-ya tup-tu-run-cu.

-Hayır erken değil! Hemen şu işi bitirelim.

Maymun Koko hem inatçıydı hem de sabırsızdı. Hint şebeği zor da olsa yattığı daldan ve ağaçtan inmişti.

Dün yaptıkları salın yarısını bitirmeye koyulmuşlardı. Hint Şebeği topladığı yapraklarıyla salı kaplamaya başlamıştı Maymun Koko da ona yardım etmişti. En sonunda kamçılar yardımıyla salı kaplamışlardı. Artık yapmaları gereken tek şey vardı o da bu adadan kurtulmaktı. Gerçekten de iki günde sal yapmışlardı.

-Hint Şebeği çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunların hiçbirini yapamazdım.

-İ-ki-mi-zin sa-ye-sin-de.

-Hadi o zaman yola çıkalım.

-D-ur. İ-lk ön-ce ar-ka-daş-la-rı-mızla ve-da-laşa-lım.

-Ne? Bizimle dalga geçenlerle birde vedalaşacak mıyız?

-Ol-sun on-lar-da bizim ar-ka-daş-la-rı-mız-dı.

-Benim değildi!

Hint Şebeği Maymun Koko'yu bir türlü ikna edememişti. Bundan sadece o gidip vedalaşmıştı.

-Hadi artık gidelim!

-Ta-ma-mam.

-İlk önce salı okyanusa doğru itelim. Sonra dengemizi bozmadan sala binelim.

-Ya-pa-bi-le-cek mi-yiz?

-Evet yapacağız!

Maymun Koko ve Hint şebeği önce salı okyanusun belli yerine doğru itmişti. Sonra da dengeyi bozmadan salın uç kısımlarına binmişlerdi. Başta her şey çok güzel gitmişti. Sonra bir anda okyanusta bir akıntı çıkmaya başlamıştı. Maymun Koko ve Hint şebeği birden dengelerini kaybedip suya düşmüşlerdi. Sal desen paramparça olmuştu. Yapraklar, ağaç dalları hepsi bir yerdedi.

-Hint şebeği yardım et! Boğuluyorum

-Ne? Yüz-me bil-me-di-ği-ni ned-en söy-le-me-din.

-Yardım et!

-Tam-am sa-na doğ-ru ge-li-yor-um. Gel sır-tı-ma da-yan!
Hint Őbeđi iyi bir yüzücü olduğu için Maymun Koko'yu kolundan
tutup kavramıŐtı ve sırtına dayamıŐtı. En azından adadan çok
uzaklaŐmamıŐlardı bundan adaya geri dönmek çok zor olmamıŐtı.

...

-May-mun Ko-ko i-yi mis-in?

Maymun Koko güçlükle ve yorgunlukla cevap verdi:

-İyiyim. Hayatımı kurtardığın için çok teşekkür ederim.

-Ri-ca ed-er-im a-ma keŐ-ke yüz-me bil-me-di-đi-ni söy-le-
sey-din.

-Özür dilerim. Belki yüzme bilmediğimi söylesem benimle
gelmezsin diye düşündüm.

-Ney-se sa-na bir-Şey ol-ma-dı-ya.

-Senin sayende...

Bütün maymunlar kıkır kıkır gülüyorlardı. Resmen Maymun Koko'yla
dalga geçiyorlardı ama Maymun Koko'nun onlara cevap verecek hiç
gücü yoktu. Bir anda çok garip bir Şey olmuştu. Kekeme Hint Őbeđi
konuşmaya başlamıştı:

-Ni-ye gü-lü-yor-su-nuz?

Herkes ŐaŐırıp kalmış birbirlerine bakıyorlardı. Kekeme Hint Őbeđi
hem konuşmuş hem de onlardan hesap sormuŐtu. Diğer maymunlar ne
diyeceğini ne yapacağını bilememiŐtı.

O an Maymun Koko Hint Őbeđiyle çok iyi bir arkadaş olacaklarını
anlamıştı...

2 Ay Sonra

Maymunların bırak iş yapmayı konuŐacak hâlleri bile
kalmamıŐtı. Herkes ölümü beklercesine gökyüzüne bakıyordu.

Maymun Koko ve Hint şebegi ise el ele tutuşmuş birbirlerine bakıyorlardı. Maymun Koko güçlükle konuşmaya başlamıştı:

-Keşke seni iki aydan daha fazla süre önce tanısaydım ama şunu bil ki seni asla unutmayacağım. Seni çok seviyorum.

Maymun Koko'nun cümlesi biter bitmez gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı:

-B-en de se-ni çok se-vi-yor-um. Be-ni ol-du-ğum gi-bi ka-bul-len-di-ğin iç-in teş-ek-kür ed-er-im. Keşke son-um-uz böy-le ol-ma-say-dı.

Hint şebegi Maymun Koko'ya sarılmıştı ve o da ağlamaya başlamıştı. Tam onlar ağlarken bir anda kıyıya bir gemi yaklaşmıştı. Yaklaşanlar kötü kalpli hayvanat bahçesi görevlisi, polisler, hayvanat bahçesi sahibiydi:

-Adaya bıraktığın

hayvanlar bunlar mı?

Hayvanat bahçesi görevlisi mahcup bir ifadeyle ve başını eğerek cevap verdi:

-Evet.

Bunları duyunca Maymun Koko ve Hint şebeginin ağlamaları durmuş ikisinin de yüzlerini kocaman bir mutluluk kaplamıştı. Kurtulmuşlardı...

Hiç kimsenin fiziksel özellikleriyle dalga geçilmemelidir çünkü hiçbirimiz böyle olmayı tercih etmeyiz. Böyle olmak öz irademiz dışında gerçekleşir. İnsanları koşulsuz, kuralsız kabul etmek onlara, “İyi ki varsın.” diyebilmek ne büyük erdemliktir. Ünlü Şair

Mevlânâ der ki: İnsanlar güller arasında dikenler bulunduğundan şikâyet edeceklerine dikenler arasında güller yaratıldığına şükretmelidir.

Nur DEĞİRMENCİOĞLU

Gerçek Prenses

Bir varmış, bir yokmuş. Zaman zaman içinde, kalbur saman içinde, deve tellal iken horoz imam iken manda berber iken annem kaşıktay, babam beşikte iken büyük, zengin bir ülkede gerçek olamayacak kadar güzel bir kız yaşarmış. Diğer masalların aksine Kralın kızı değil imiş bu kız. Babası demircilikle uğraşarmış. Ülkenin bütün savaş kılıçları bu demircinin elinden geçermiş, işinin ustasıymış. Şimdiye kadar hiç kimse eline su dökememiş.

Demircinin güzel kızını şimdiye kadar pek çok genç delikanlı istemiş, kızının güzelliği diğer ülkelerin bile dilinde imiş. Beline kadar sarkan altın sarısı saçlarını bir kere savurdu mu saçlarının gül kokusunu havada uçan kuş bile duymuş, deniz mavisini gözlerini bir süzer kendine hayran hayran baktırmış. Hele ki sesi, bülbülleri susturup dinletirmiş kendini. Hal böyleyken Prens'in de bu genç kıza âşık olması kaçınılmaz olmuş. Annesi öldükten sonra babasının yalnız kalmasına gönlü razı gelemiyormuş kızın. Babası ne kadar dil dökse de boşa imiş, kızını kimse bu kararından vazgeçirememiş.

Yıllar yılları böylesine hızla kovalar, çocuklar büyür yetişkin olur, yetişkinler yaşlılığa adım atarken mutlulukları diyarı olan ülkelerini bir acı haber kaplamış. Kralın biricik oğlu kayıpmış. Kral, bütün halkı meydana toplamış ve konuşmaya başlamış: "Sevgili halkım, başımıza gelen üzücü olaydan hepimizin haberi vardır. Oğlumu bulup bana sağ salim getiren kişi, büyük miktar para ile ödüllendirilecektir." Genç kız haberi alınca çok üzölmüş, yakın zamanda bulunacağını umarak evin yolunu tutmuş fakat Prens aklından çıkmıyormuş. Gece olup hava kararınca yatağına uzanmış usulca. Tavana bakıp bugün duyduklarını düşünmeye başlamış, işin sonundaki para umurunda değilmiş. Onun asıl derdi Prens imiş. Hem

ülkenin geleceği için hem de ona karşı hisleri olduğundan aklı takılmış. Ne kadar inkâr etse de o da Prens'e aşık olmuş.

Bütün bunları tek tek aklından geçirirken odasında bir takırtı duyulmuş. Genç kız doğrulup etrafına bakınmış fakat hiçbir şey görememiş tam kalkıp ışığı söndürüp uyuyacakken yatağının başucunda küçük, kanatları olan bir kadın görmüş. Evet, bu bir peri imiş ancak kız böyle şeylere inanmazmış ki. Gözlerini hızlı hızlı açıp kapatmış gerçek olduğuna inanmak için “Gerçeksin...” diye mırıldanmış ve yatağın başucunda dizlerinin üzerine çöküp periyi daha iyi incelemeye başlamış. Sarı saçları tepesinde topuz, gözleri çimenlerden almış yeşilini. Elinde küçük sihirli olduğunu düşündüğü bir değnek, tatlı tatlı gülümsüyormuş kıza: “Elbette gerçeğim.” Kız şok içinde ona bakmaya devam etmiş: “P-peki neden geldin buraya?” Peri yatağın başucundan kalkıp uçarak kızın başında dönmeye başlamış. “Ülkenin prensinin kayıp olduğunu biliyorum ve sen, benimle onu kurtarmaya gelecek kişisin.” Kızın ağzı her saniye geçirdiği şokun etkisiyle santim santim açılırken: “İyi de nasıl, babamın öğrettiğinden başka dövüş bilmem ki. Hem Kral'ın binlerce askeri, o parayı almak için yollara düşen bir sürü insan var. Neden onlardan biri değil de ben?” Peri'nin yüzündeki gülümseme yayılmış: “Bazen birini kurtarmak için maddi değerden, emirlerden fazlası gerekir, derin fedakârlıklar gerekir. Kralın hiçbir askerinin ya da para için yola çıkan kimsenin yapamayacağı fedakârlıklar. Binlerce inkârına rağmen ona olan sevgini ve gerçekliğini biliyorum, işte bu yüzden yanına geldim. Şimdi oyalanmadan yola koyulmalı ve onu kurtarmalıyız.”

Kız daha fazla kurcalamadan ayaklanmış, hazırlanıp çıkarken yanına babasının doğum gününde ona armağan ettiği kılıcı almış. Kapının önünde oturan babasına gidip durumu anlatmış, şaşırılmamış

demirci. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle bakmış kızına, gurur duyduğunu söyleyip yolcu etmiş. Peri önde kız arkada dere tepe düz gitmişler. Bir dağın tepesine geldiklerinde peri kızı durdurmuş: “Yolun devamında seninle gelemeyeceğim, sonunda karşına bir mağara çıkacak. Prens işte orada olacak. Karşına çıkan bütün testleri geçmek zorundasın. Al bu sihirli değneği, çalışması için içinden bir şey geçirmeli ve iki kez sallamalısın. Unutma, sadece üç hakkın var.” Genç kız, anladım anlamında kafasını sallayıp gülümsemiş periye. Devam etmiş yoluna, prensi kurtarmak adına. Mağara karşısına çıkana kadar yürümüş, sonunda bir mağaraya göre çok daha düzgün şekilli bir taş çıkmış karşısına. Küçük oyuntudan içeri adım atmış. Etraf mağara duvarlarına asılmış meşaleler sayesinde aydınlanıyormuş. Genç kız ileriye doğru attığı her adımda daha da heyecanlanıyormuş. Adımlarını prensi daha hızlı bulmak adına hızlandırdığında bir taş takılıp yere düşmüş. Tam kalkmaya çalışırken karşısında iki çift gözün ona baktığını görmüş. Yerde sürünüp kızın sol bileğine dolanmış. Evet, bir yılan. Korkudan gözleri büyüyen kız, elini kılıcına doğru uzatmışken yılan dillenmiş: “Eğer beni ya da karşına çıkan herhangi bir sınavı öldürür isen prensi asla kurtaramayacaksın.” Kız ne yapacağını düşünürken yılan yavaş yavaş boynuna sarılmaya başlamış. O sırada perinin dedikleri yankılanmış sanki. Kız hızla cebindeki değneği çıkarıp yılanın bundan sonra onun emrine geçmesi adına sallamış değneği ve ona gitmesini mırıldanmış. Öyle de olmuş, yılan kendi yoluna giderken kız da kalkıp yürümeye devam etmiş.

Çok geçmeden ikinci sınavı çıkmış karşısına. Bir dev, mağaranın içinde bir odanın kapısını koruyormuş. Prens burada olduğunu anlamış kız. Değneği tekrardan kavrayıp devin geçmesine izin vermesini dilemiş. Dev, kapıyı sonuna kadar açıp geri çekilirken küçük iki mumun ışığıyla aydınlanmaya çalışan odanın diğer ucunda

görmüş prensi eli kolu bağlı. Genişçe bir gülümseme yayılmış dudaklarına “Bitti...” demiş içinden. Koşup ipleri çözmüş ve serbest bırakmış prensi. Büyük bir kucaklaşmanın ardından hızla çıkmışlar odadan. Mağaranın sonuna geldiklerinde son sınavları bekliyormuş onları: cadı. Kız, değneğin son hakkı olduğunu bilerek uzatmış cadıya doğru, yollarından çekilmesi adına. Sihirli değnek, cadıda çalışmıyormuş. Genç kız ve prens korkuyla geriye doğru bir adım atmış. Cadı, yüksek sesli bir kahkahanın ardından: “Buradan çıkışınız olmayacak, ikinizi de yarın halkın gözü önünde öldürecek ve bana itaat etmelerini sağlayacağım.” demiş. Elleri kolları bağlı şekilde geçirmişler geceyi.

Yarın olup uyandıklarında meydandalarmış. Ne kralın askerlerinin ne de herhangi birinin cadının karşısında duracak cesareti ya da gücü yokmuş. Cadı seslenmiş: “Sizin çocuklarınıza ya da sizin bu halka söyleyecek bir şeyiniz var mı?” önce kral ve demirciye sonra prens ve kıza bakarak. Hepsi boynu bükük öylece yere bakıyorlarmış. Cadı, değneğini kaldırmış sallayacakken bir anda yere yığılmış. Herkes şaşkınca etrafa bakarken kız yerde ona gülümseyen yılanı görmüş. “Düşmanın en tehlikelisi, kendi ellerinle yetiştirdiğidir.”

Günler geçmiş Prens ve kız kurtulalı. Kral, kızını çağırıp ne kadar altın istediğini sorduğunda kız gülmüş: “İstedğim şey mal mülk değil, oğlunuzun sevgisidir.” Prens, geniş bir gülümsemeyle kıza yaklaşip önünde diz çökmüş: “Öyleyse prensesim olur musunuz?” demiş.

Bu masal diğer masallara benzememiş ama sonunda yine mutluluk varmış. Kırk gün kırk gece süren bir düğün ile evlenmişler ve huzurlu bir yaşamları olmuş. Hep prens, prensesi kurtarmazmış işte. İki taraf da savaş vermeden, bir şeyleri feda etmeden hiçbir masal bitmezmiş. Gerçek prenses, mücadele verenmiş. Bizim masalımız

mutlu sonla bitmiş, hâl böyleyken onlar ermiş muradına biz çıkalım
kerevetine demek en çok bizim masalımıza yakışır imiş.

Ebru Gülse ÖZDEMİR

Anka'nın Dersi

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken pireler berber iken ben anamın beşliğini tıngır mıngır salları iken Elif adında küçük bir kız varmış. Yaşının küçüklüğü, vücuduna yansımamış olsa gerek ki Elif, biraz iri yapılmış.

Bir köyde yaşayan bu küçük kız, yapısından ötürü oradaki arkadaşları tarafından fazlasıyla dışlanırmış. İşte bu yüzden Elif kendini hayvanlarına vermiş. Bütün gün tavuklarının peşinde koşturur, büyükannesi ile inekleri sağlar, köpekleri doyurur, kabarık kedisini severmiş. Hepsinin kendisinin dilinden anladığından emin olan Elif, bütün gününü onlarla geçirmekten pek bir memnunmuş. Yine günlerden bir gün her sabah olduğu gibi erkenden ağır yorganının altından kalkmış, sabahın ilk ışıklarıyla sönmüş olan sobanın işlevsizliği ile titremiş ve tekrar yorganına sarılmış. Dar olan odasında birlikte kaldığı, ondan üç yaş büyük olan ağabeyi ise sabah erkenden kalkmış ve kardeşinin başında dikelmiş. Ağabeyinin zoruyla yatağından ayrılan Elif, yaptığı krallara layık bir şekilde donatılmış kahvaltıdan sonra biricik hayvanlarının yanına bir koşuda varmış.

Tavuklarının geniş kümesinin içerisine onları rahatsız etmeden girmiş. Bir süre onlarla dertleşmiş ve ardından hava almaya kümesin hemen yanındaki koca çınar ağacının yanına doğru yürümüş. Çınarın serin gölgesinin altına oturmuş. Koca çiftliklerine bir göz gezdirmiş. Dikkatini farklı olarak bir kümes daha çekmiş. Acaba babası tavuklara bir kümes daha mı almış? Heyecanla diğer kümesin yanına koşturmuş. Tellerin ardından içeriye görmeye çalışmış ama nafile. İyice meraklanan ufaklık kapıyı yavaşça aralamış. İçeriye bakmış ki bir de ne görsün? Kabarık tüyleriyle bir kuş. Elif garipsemiş. Ne kuşuymuş

bu böyle? Arkasında uzun bir kuyruğu varmış kuşun. Yavaşça Elif'e doğru ilerlemiş. Elif korkuyla kapıyı kapatmış.

—Elif, aç kızım kapıyı da çıksın hayvancağız. Güzelliğini görelim.

Seslenen babasıymış. Elif hızla babasına koşmuş:

—Olmaz baba. O beni pek sevmedi, demiş korkuyla.

Babası basmış kahkahayı:

—Sever o seni. Aynı bütün hayvanlarımız gibi, deyip kümesin kapısını açmış.

—Bak kızım. Birazdan gör sen onun güzelliğini. Bu bir tavus kuşu. Kuyruğu açılınca çok güzel olur.

Elif, şaşkınlıkla kümeden çıkan tavus kuşuna bakmış. Güneş vuran yeşilli mavili tüyleri onu fazlasıyla büyülemiş. Ona doğru gelmeye başlayınca babasının yanına gidip gitmemek konusunda tereddüt etse de cesaretini toplamış ve olduğu yerde durmuş. Tavus kuşu bir o yana bir bu yana gitmiş, gelmiş. En sonunda o büyüleyici tüylerini çıkartmış ortaya. Mavi ve yeşilin tonlarındaki tüyleri öyle güzelmiş ki bütün hayvanları mest ettirmiş kendine. Elif durur mu? Heyecanla sormuş babasına:

—Baba baba, baksana ne güzel açıldı. Dokunabilir miyim?

Babası başıyla onaylamış ve kızını hayvanlarıyla baş başa bırakmış. Elif tavus kuşuyla epey ilgilenmiş. İlginç olan, tavus kuşu da Elif ile... Kendini sevdirmiş, başını okşatmış.

Renkli hayvanına dalan Elif'in kulağı, köyün neşeli yaşıtlarındaymış. Küçük çocukların kahkahaları, bağırış çığırışları... Küçük kız her zaman imrenir, onlarla oynamak istermiş ama onlar Elif'i kabul etmezlermiş. Boynunu bükmüş, gözlerini doldurmuş Elif. Yaşlı gözlerle süzmüş tavus kuşunu. Tavus kuşu ise geçmiş koca çınarın gölgesinin altına, Elif de onun peşinden. Merakla renkli

hayvanına bakan Elif, olanla ağız açık kalmış. Az önce karşısındaki küçük kuş bir anda büyümüş ve bir Anka kuşu oluvermiş. Elif, korkuyla gerisin geriye yürümeye başlamış. Anka ise onun peşinden geliyor, Elif'i bırakmıyormuş. Küçük kızı gagasıyla yakasından tuttuğu gibi sırtına bindirmiş ve uçmaya başlamış. Elif şaşkınlıkla sıkıca tutunmuş.

Yumuşak tüyleri, küçük kızın elinde kadife gibi bir his bırakıyormuş. Kocaman kanatları, rüzgârda ahenkle dans eden tüyleriyle öyle güzel gözüküyormuş ki Anka... Çıkarttığı ince, yırtıcı sesiyle Elif irkilmiş. Daha da sıkı tutunarak manzarayı seyreylemiş. Köyü geçip, şehre geldikleri için sanki aşağısı cümbüş gibi gelmiş küçük kıza. İlk defa şehri görüyormuş. İlk defa bu kadar kalabalık görüyormuş. Hayret içerisinde aşağısını izlerken Anka'nın onu neden buraya getirdiğini düşünmeye başlamış. Anka, yırtıcı sesini tekrar küçük kızın kulaklarına sunmuş. Ancak bu sefer Elif, bir kuş çığlığından çok daha fazlasını anlamış. Büyüleyici kuş onunla konuşuyor, Elif de anlıyormuş onu. Anka, sevinçle bir o yana bir bu yana gökyüzünde süzölmüş. Elif'e vermek istediği dersi vermeye hazırmış. Bir pazara doğru uçmuş. Elif'e insanları işaret etmiş ve onların her birini incelemesini söylemiş. Küçük kız sıra sıra bütün herkesi incelemiş. Farklı giyimleri, farklı görüntüleri ve şekilleri ile tüm insanlar bir tablo gibi duruyormuş. Anka sormuş, her biri böyle çok güzel değil mi, diye. Elif bir zayıf, bir kilolu, bir uzun ve bir de kısa insanlara bakmış. Anka haklıymış. Hepsi kendine has özelliklermiş bunlar. Onlara da öyle olmak yakışıyormuş. Kimi saçlarının güzelliğiyle dikkat çeker, prensesler gibi dururmuş, kimi boyunun uzunluğuyla paşalar gibi... Her biri de öyle olduğu için güzelmiş ya. Anka, amacına daha ulaşamamış. Elif'i mutlu etmesi için bir şey daha gerekliymiş. Bir kanat çırpışta Elif'in arkadaşlarının

yanına doğru gitmiş. Yere yavaşça yanaşarak hiç durmadan hepsini sırtına bindirivermiş. Çığlık çıplığa hepsi sıkıca tutunmuşlar.

Anka, Elif'e verdiği dersi ufaklıklara da verdikten sonra koca çınara doğru aşağıya inmiş. Bütün çocuklar aldıkları dersle sarıladursunlar, Anka tekrar tavus kuşuna dönüşmüş. Elif'in artık bir sürü arkadaşı varmış. Birlikte oyunlar oynamışlar, sohbetler etmiş, gülüşmüşler ve sonra sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.

Hafize Damla ÇALTEPE

Ormanda Yarış

Ormanın sakinleri olan kirpi ve sincap, her yıl geleneksel olarak düzenledikleri yarışın bu yılki konusunun akıl üzerine olmasına karar vermişler. Yarışma hazırlıklarına başlayan ikili, yarışmacı adayı olan balık ve tembel hayvanın başvurularını kabul etmişler. Zeki lakin umursamaz olan tembel hayvan, kendinden fazlasıyla eminmiş. Buna karşın saf olan balık yarışmaya katılmasına rağmen pek ümitli değilmiş.

Kirpinin yardımcısı olan sincap, yarışmacıların evine gidip yarışmaya nasıl hazırlandıklarını öğrenmek istemiş. İlk olarak tembel hayvana giden sincap:

— Söyle bakalım. Ödülümüz olan taktik kitabımı kazanmak için neler yapıyorsun?

— Adımdan da anlaşıldığı gibi ben tembelim, sadece dinleniyorum sincap kardeş.

— Senin gibi zeki olan birisi değerli bir kitabı almak için neden yatar ki?

— Bence nedeni gayet ortada. O saf ne kadar çabalarsa çabalasın ben onu her hâlükârda yenerim.

— Pekâlâ, madem kendinden bu kadar eminsin göster kendini. Yarışmada görüşmek üzere...

— Ödülü alacağım günü iple çekiyorum. Bu arada sincap kardeş al bu özel notları o saf balığa götür, benden de selam söyle. Nasıl olsa ben kazanacağım.

Bu sefer de balık için yola çıkan sincap kendi kendine düşünmüş. Tembel hayvanın kötü davranışı yüzünden saf balığa yardım etmeye ve tembel hayvandan aldığı notları balığa götürmeye karar vermiş. Bu kararları alırken balığın evine varmış bile.

— Selam! Söyle bakalım ödülümüz olan taktik kitabını kazanmak

için neler yapıyorsun?

— (İç geçirerek) Ahh be sincap! Ben bu aklımla zeki rakibimi nasıl yenebilirim ki?

— Bak balık, ne demişler: “En zoru harekete geçmek. Gerisi azim ve kararlılıkla geliyor zaten. Önemli olan büyük bir gayret göstermen.”

— Peki onu yenmem için ne yapmam gerekiyor?

— Sana gelmeden önce tembel hayvana da uğradım. O, bana sana getirmem için kendi notlarını verdi. Ben yarışı kazanman şartı ile bu notları sana veriyorum. Bana çaba göstereceğine dair söz verebilir misin?

— Tabii ki bu yarışma benim için çok önemli. Elimden gelenin en iyisini yapmaya tüm içtenliğimle söz veriyorum.

— Tamam. O zaman al bu notları hemen çalışmaya başla.

— Çok teşekkür ederim sincap kardeş. Hemen başlıyorum.

Sincap yarışmacıların son durumlarını kirpiye bildirmek için ormanın merkezine dönmüş. Tanık olduğu tüm olayları tek tek

kirpiye anlatmış. Kirpi pür dikkatle dinlediği sincaba şu cevabı vermiş:

— Çok doğru bir davranış sergilemişsin sincap. Biz yarışmacılara yardımcı olmakla yükümlüüz.

— Teşekkür ederim kirpi. Eminim herkes emeğinin karşılığını alacaktır.

— Ben de öyle düşünüyorum.

2 Ay Sonra

Kirpi ve sincap yarışma alanına gitmişler. Yarışmaya on dakika kalmışken tembel hayvan balığa dönerek:

— Çok çalışmışsan bile ben kazanacağım göreceksin. Sen çok safsın, bense zeki.

— (gülerek) O kadar emin olma tembel hayvan ben ne kadar saf olsam da en azından senin kadar tembel değilim. Kazanmak için elimden geleni yaptım.

— Peki, zaten on dakika sonra ödülümü alıp gideceğim.

— Göreceğiz. İyi olan kazansın.

Yarışma Başlamış. İlk seti alan tembel hayvan kazanacağından emin bir şekilde balığa karşı olan küçümseyici olan tavrını devam ettirmiş. İkinci sette durumlar değişmiş ve seti balık almış. Şartları eşitleyen balık mütevazı bir şekilde oyununa odaklanmaya devam etmiş. Yarışmanın setinde iki rakip de hırslanarak tüm bilgileri ile sorulara odaklanmışlar. Son soruya kadar beraberlik hakimken tembel hayvanın balığa verdiği notlar sayesinde taktik kitabını balık kazanmış.

Ne demiş Walter: “Azim, uzun bir yarış değil; birbiri ardına gelen birçok kısa yarıştır.”

Fatıma Sena EFE

Ceylan ve İki Geyik

Ormanın birinde güzel mi güzel bir ceylan varmış. Ceylanın bu güzelliği komşu ormanlara da yayılmış. Ceylanın yaşadığı ormanın karşısındaki ormanda yaşayan genç bir geyik varmış. Bu geyik, anlatılanlardan sonra bu güzel ceylanı merak etmeye başlamış. Uzun bir süre düşündükten sonra karşı ormana gitmeye karar vermiş.

Arkadaşları güzel ceylanı seven başka bir geyiğin olduğunu ve o olduğu sürece ceylana asla kavuşamayacağını söylemişler. Fakat genç geyik, söylenenlere kulak asmayıp öğlen vaktinde yola çıkmış. Akşama doğru ormana giriş yapmış. Ormanda yaşayan bir sincap onu ağırlamış. Sincap, lezzetli yemeklerle masayı donatmış. Yemek yerken bir iki laf etmişler. Karınlarını doyurduktan sonra sincap dayanamayıp sormuş:

-Buraya niçin geldin geyik kardeş?

-Çok güzel olduğu söylenen ceylanı görmek için geldim.

-Yaaa... Hadi bak ballısın. Yarın bir festival var, yemekler yenilip yarışmalar düzenlenecek ve aslan, kızını ceylan için geyiklerden bir eş seçecek. Ceylan da gelip ormanın kralının yanında baş köşeye oturup bizleri izleyecek.

-Sevindim. O zaman izinle ben biraz dinleneyim.

-Karşı odayı sizin için hazırladım, buyurun.

Genç geyik uyumak için odasına gittikten sonra sincap da uyumak için odasına çekilmiş. Sabah olunca erkenden kalkıp kahvaltılarını yapıp yola çıkmışlar. Festival yerine geldiklerinde bir sürü hayvan

toplannmıştı bile. Genç geyiğin heyecandan kalbi küt küt atıyormuş. Bir anda etraf sessizleşip herkes yerine geçmişti. Uzaktan gelen aslan, ceylan ve korumaları yavaş yavaş belirginleşiyordu. En önde olan genç geyik ceylanı görünce duraklamıştı. Güzel dedikleri ceylan anlatılanlardan daha da güzeldi ve bir anda ayak sesleri gelmiş. Karşıdan koşarak gelen genç yakışıklı geyik bahsedilen geyikmiş. Geç kaldığı için özür dileyerek yerine geçmiş. Ormanın kralı aslan konuşmaya başlamış:

-Bu festivalin diğerlerine benzemeyeceğini söylemiştik. Bugün siz geyikler içinden seçilecek kişi güzel kızım ceylan ile evlenecek.

Genç yakışıklı geyik ceylana bakarak buna kendisinin layık olduğunu söylemiş. Güzel ceylan da bu yakışıklı geyiği fazla tanımasa da sırf yakışıklı olmasına kapılıp ona gönlünü kaptırmış. Tüm geyikler, yarışmak için sıraya geçmiş. Yarış on aşamadan oluşuyormuş. Dokuz aşamayı üç geyik geçmiş. Bunlar: Genç yakışıklı geyik, karşı ormandan gelen geyik ve ormandaki normal bir geyikmiş.

Sıradaki aşamanın ne olduğunu kimseler bilmiyormuş. Bir anda bir çığlık sesi kopmuş. Ormanda herkesin korktuğu kurt ceylanı esir almış. Ceylan, yakışıklı geyiğin onu kurtaracağını düşünüp heyecanla beklemiş. Fakat genç yakışıklı geyik, kurdun vereceği zarardan sonra dış görünüşünün çirkinleşeceğini düşünüp geri

çekilmiş. Herkes çok şaşırılmış. Genç yakışıklı geyiğin aşkı bu kadar mı, diye düşünmüşler. Tam o sırada karşı ormandan gelen geyik kendisine gelecek zararlara katlanarak koşmuş ve kurtla dövülmüş. Genç geyik, çok hafif yaralarla güzel ceylanı kurtarmış. Güzel ceylan, karşı ormandaki geyiğe âşık olmuş.

Bu hareketi herkesi büyülemiş. Aslan onu yanına alıp kızımın evlenmeyi hak ettiğini, demiş. Bu aşamanın kendisi tarafından kurgulandığını söyleyerek cesaretinden dolayı tebrik etmiş. Bunu duyan genç yakışıklı geyik, utancından başını önüne eğmiş. Aslan da: “Gülü seven dikenine katlanır.” diyerek güzel ceylan ve genç geyiği tebrik edip evlerine uğurlamış.

Meryem EKİNCİ

Dost

Uzak diyarlarda çok güzel ve büyük bir orman varmış. Oradaki bütün hayvanlar mutlu mesut yaşarlarmış. Bu güzel ormanda bir tavşan ve bir sincap varmış. Bunlar çok iyi arkadaşlarmış. Uzun zamandır birlikte mutlularmış. Birbirlerinin her şeyini bilirlermiş. Bu ormanda her sene baharın gelişini kutlarmış ve yarışmalar yaparlarmış. Sincap da bu yarışmaları küçüklükten beri izlemiş ve katılmak istemiş.

Bu sene yarışmaya katılmak istemiş. Tavşan da onu her zaman desteklemiş ve kazanması için onu motive etmiş. Yarışma günü gelmiş ve sincap yarışmaya katılmış ve kazanmış. Kazandığı için kupa almış. Herkes onu tebrik etmiş ve tavşan da çok mutlu olmuş. Tüm yaşlıları sincabın yanına gelmiş ve onunla ilgilenmişler. Sincap bu ilgiden çok memnun olmuş. Onlarla arkadaş olmuş ve tavşanı yalnız bırakmış. Yeni arkadaşlarının ilgisi onu çok mutlu etmiş. Tavşan tek başına kalmış. Üzölmüş.

Bir gün sincabın yanına gidip onu yalnız bıraktığını yeni arkadaşlarına kapılıp onu unuttuğunu söylemiş. Sincap tavşanın bunları onu kışkandığı için yaptığını düşünmüş ve küsmüş. Tavşan ve sincap bir yıl boyunca küs kalmışlar. Tavşan sincabı çok özlemiş. Bu yıl yine baharın gelişini kutlamışlar ve yarışma yapmışlar. Sincap bu yıl da katılmış ve kazanamamış. Üzölmüş. Yeni edindiği tüm arkadaşları onu bırakmış, gitmiş. Sincap o zaman tavşanın değerini anlamış ve oturup ağlamaya başlamış. Sincabın ağladığını gören tavşan yanına gitmiş ve onu teselli etmiş. Sincap da ondan özür dilemiş.

Gerçek dostların her zaman yanımızda olduğunu, bizi başarımız için değil kendimiz olduğumuz için sevdiğini ve başarılı

olduğumuz için yanımızda olanları gerçek dostlarımızın yerine koymamak gerektiğini anlamış. Tavşan da sincabı affetmiş ve eski arkadaşlıkların devam etmişler.

Ayşegül ÇETİNKAYA

Dostluğun Böylesi

Gür ağaçların olduğu büyük bir ormanda tatlı bir tavşan ailesi yaşamış. Bu ailenin en küçük üyesi olan Pamuk sevecen, arkadaş canlısı ve çok çalışkanmış. Yeni bir okul dönemine gireceklermiş ve çok heyecanlıymış.

Sabah erkenden hazırlıklarını yapmış, çantasını hazırlamış ve kısa bir yolculuktan sonra sınıfına girmiş. Sıra arkadaşı Boncuk sınıftan gittiği için içi biraz burukmuş ama moralini bozmamaya çalışmış ve diğer arkadaşlarının yanına gitmiş. Arkadaşı Papatya heyecanla Pamuk'a sarılmış ve biraz sohbet ettikten sonra: "Pamuk biliyor musun sınıfımıza yeni bir arkadaşımız geliyormuş? Nasıl biri

olduğunu çok merak ediyorum. Sen de heyecanlı mısın?"

"Aaa bilmiyordum ama ben de şimdi merak ettim." dedikten sonra yerine oturup öğretmenin gelmesini beklemeye başlamış. Kısa bir süre sonra öğretmen yanında sarı bir civcivle sınıfa girmiş. Pamuk'un suratı düşmüş çünkü bu civcivi tanıyormuş.

Bu civcivin adı Limon ve ailesinin kavgalı olduğu civciv ailenin ortanca civciviydi. Zamanında kendi ailesi ve Limon'un ailesi büyük bir anlaşmazlık sonucu küsmüş ve bir daha da konuşmamışlardı halbuki evleri de çok yakında ve sık sık kendi mahallelerinde Limon'u

görür ama yüzüne bile bakmasına ailesi izin vermezdi. Şimdi kendi sınıflarına gelmişti Limon. Anlaşılan onun için zor bir yıl olacaktı. Öğretmen Bayan Kartopu sınıfa seslenerek: “Hepinize Merhaba çocuklar, yeni dönemimiz hepiniz için hayırlı olsun. Bu dönemde bizimle Limon da olacak. Limon, Pamuk’un yanına oturabilirsin.” Pamuk, Limon’un yanına oturmasını tabii ki istemiyordu ama yapacak bir şey yoktu.

Limon’un da bu durumdan memnun olduğu söylenemezdi ancak o da boynunu büküp Pamuk’un yanına oturmak zorunda kaldı. Aradan günler, haftalar geçti ve Pamuk ve Limon bir kere bile konuşmadı.

Ta ki matematik öğretmenleri Bay Yakamoz:

“Herkes yanındaki arkadaşıyla grup oluşturacak ve verdiğim ödevi birlikte yapacaksınız bir hafta süreniz var.” açıklamasını yapana kadar. Pamuk artık bir adım atmak zorunda kaldığını fark etti ve Limon’a dönüp: “İstersen bu hafta sonu bize gelebilirsin.” dedi Limon sadece kafasını sallamakla yetindi.

Pamuk’un ailesine durumu anlatıp ikna etmesi biraz zor olsa da uzun bir ısrardan sonra ailesi sonunda kabul etti ve iki gün sonra Limon Pamuklara geldi ve ders çalışmaya başladılar. Yaklaşık iki saatlik bir ders çalışmanın ardından ikisi de açılmışlar ve birbirleri hakkında gereksiz ve yanlış bir ön yargıya sahip olduklarını fark etmişlerdi. Ödevlerini bitirdikten sonra sohbet edip oyun oynadılar ve Limon Pamukların evinden ayrıldı.

Okulda konuşmaya devam ettiler ve yaklaşık bir ay sonra harika bir ikili olmuşlardı. Gizlice okuldan sonra buluşup kitap okuyup ödevlerini yapıp oyun oynuyorlardı. Her ne kadar birbirleriyle aralarındaki buzlar eridiyse de ailelerinin araları hâlâ soğuktu ve bir plan yapıp ailelerin buluşturdular. Aileleri başta birbirleriyle konuşmak istemese de sonradan açıldılar ve uzun zamandır aralarında olan küslüğü bitirdiler. Limon da Pamuk da sonsuza kadar hep dost kaldılar.

Zeynep ERŞAHİN

Minnak ile Eraliçe

Kiraz adında bir kızın Minnak adında bir kedisi varmış. Sahibi, kedisinin çok şirin ve çok küçük olduğunu düşündüğü için ona Minnak ismini vermiş. Minnak, ipeksi koyu renkli yumuşacık tüyleriyle herkesin dikkatini çekiyormuş. Minnak sahibini o kadar çok seviyormuş ki bir dakika bile yanından ayrılmıyormuş. Sürekli sahibisiyle oyunlar oynuyor, sahibini neşelendiriyormuş.

Sahibi, bir yaz günü eve gelirken yanında bir kuş ile gelmiş. Sahibi Kiraz artık Minnak ile ilgilenmiyor, yeni gelen kuşuyla ilgileniyormuş. Minnak buna çok sinirlenmiş. Sahibi Kiraz evden ayrıldığında kuşun yanına gitmiş ve ona “Sen nereden geldin? Geldiğinden beri evde huzurum falan kalmadı. Ben Kiraz'a yeterim. Sana ihtiyacımız yok.” demiş. Zavallı kuş onun dediklerinden hiçbir şey anlamamış ve ona şaşkın şaşkın bakmış. Minnak: “Beni anlamıyor musun, niye bana boş boş bakıyorsun? Bir an önce bu evi terk et yoksa olacakları tahmin bile edemezsin.” demiş . Zavallı kuş ağlamaklı bir ifadeyle: “ Benden evi terk etmemi mi istiyorsun? Ben daha yeni geldim ve Kiraz beni sahiplendi. Bu yüzden evden gidemem.” demiş. Minnak: “Hey kuş ,adın her neyse! Beni dikkatli dinle. Bu evi terk etmediğini sürece sana asla huzur vermem. Huzur vermediğim gibi yiyebilirim de.” demiş. Kuş: “Benim adım Eraliçe. Sen de Minnak olmalısın ama için dışın bir değilmiş. Dışından Minnak gibi görünsen de için de bir cadı var.” demiş. Minnak: “Bu ne küstahlık? Evime geldiğin gibi bir de ismimi eleştiriyorsun. Traliçe misin nesin haddini bil. Traliçe deyince karnım açıldı. Neyse, beni rahatsız etme biraz kestireceğim.” demiş ve yatağına gitmiş. Eraliçe bir türlü uyuyamıyormuş. Minnak'ın dedikleri sürekli rüyalarına giriyor, onun yakasını bırakmıyormuş.

Sabah olmuş, Minnak ve Eraliçe'nin sahibi Kiraz onlara kahvaltılarını vermiş. Minnak, Eraliçe'ye ters ters bakıyormuş. Eraliçe artık tedirgin olmaya başlamış. Yemekten sonra Minnak gelip: “Buradan gitmek için hazırlansan iyi olur. Yoksa gün yüzü göremezsin ama midemin içini görebilirsin.” demiş. Eraliçe artık korkmaya başlamış. “Ya beni yerse?” korkusuyla ne uyuyabiliyor ne de yemeğini yiyebiliyormuş.

Ertesi gün Minnak yine Eraliçe'nin yanına gelerek: “Sen galiba midemin içini görmek istiyorsun. Görmek istemiyorsan bir gün içinde bu evi terk edersin.” demiş. Eraliçe iyice korkmuş ve gece herkes uyurken pencereden kaçmış. Minnak , kafesin ağzını açık görünce onun kaçtığını anlamış ve bu duruma çok sevinmiş. Çünkü sahibi artık onunla daha çok ilgileneceğini ve onunla zaman geçireceğini düşünmüş. Ama sahibi kuşunun kaçtığını anlayınca çok üzülmüş ve çok ağlamış. Minnak onun yanına gitmiş ama sahibi onu aldırış etmemiş.

Günler geçmiş ama sahibinin üzüntüsü geçmemiş. Minnak bu durumu görünce artık sahibinin onu sevmediğini ve onun artık

Eraliçe ile mutlu olacağını düşünmüş. Kendisinin ona yetmediğini, Eraliçe'nin onu mutlu ettiğini ve bu kadar üzüntüyle artık burada

kalamayacağını düşünmüş ve evi terk etmiş. Sokaklarda yeni arkadaşlar edinmiş ve onlarla kalmaya başlamış.

Minnak haftalardır sokaklarda kalıyor ve sahibi Kiraz ile geçen mutlu günlerini özlüyor. Bir gün Eraliçe onu sokakta görmüş ve: “ Ne oldu sana ,neden sokaklarda kalıyorsun ? Yoksa kiraz seni kovdu mu? Tabii ben yokken evde huzurunuz kalmaz. Çünkü evin huzurunu bozan sendin ve senin bunu fark etmen için sana oyun oynadım. Ben evden sadece birkaç hafta ayrıldım. Biliyordum evin huzurunun senin bozduğunu. Eve geldiğim ilk günden beri tehditler savurdun. Ama artık bir sokak kedisisin ve burada kalmayı hak eden hayvan sensin.” demiş. Minnak çok utanmış yaptıklarından. Bunları yapmasaymış belki de Kiraz ile Eraliçe ile güzel bir hayat geçirebilirmiş. Ama Minnak'ın hayatını sürdürdüğü yer bu sessiz sokaklar ve birkaç sokak kedisinin yanıymış.

Tehdit etmek sizi güçlü göstermez. Sizi güçlü gösteren, bu tehdit karşısında ne kadar dik ve ne kadar sabırlı kalabildiğinizdir.

Ebru KAVAKLI

Küçük Tavşanlar ve Bilge Kaplumbağa

Ormanın birinde iki küçük tavşan varmış. Bu tavşanların isimleri Obur tavşan ve Beyaz tavşanmış. Bir gün tavşanların öğretmeni ödev olarak Dünya'nın şekli araştırmalarını istemiş. Tavşanlar ödevleri ile ilgili konuşurken abileri olan Sıska tavşan onları duymuş. Onlara: "Dünya düzdür." demiş. Küçük tavşanlar da hemen inanmış ona. Tavşanlar: "E, artık ödevi yaptık, hadi oyun oynayalım." demiş. Yarın olmuş ödevlerini öğretmenine göstermişler. Öğretmeni onlara:

-Ödevleriniz yanlış olmuş yarın bir daha yapın demiş.

Küçük tavşanlar ise tek bir ağızdan:

-Ama öğretmenim Sıska tavşan bize Dünya düz demişti, demişler.

Öğretmen de bunun üzerine:

-Çocuklar lütfen ödevinizi bir daha yapın demiş.

Küçük tavşanlar da üzgün bir şekilde evlerine doğru yürümeye başlamışlar. Eve doğru giderken önlerine Bilge kaplumbağa çıkmış. Bilge kaplumbağa onlara bakarak: "Size ne oldu çocuklar?" diye sormuş. Küçük tavşanlar olayları anlatmış. Olayları anlatan Bilge kaplumbağa onları kütüphaneye götürmüş. Kütüphaneye niye geldiklerini anlamayan Obur tavşan sormuş: "Biz kütüphaneye niye geldik Bilge kaplumbağa?". Bilge kaplumbağa da onlara: "Şimdi anlarsınız." demiş.

Birlikte astronomi bölümüne girmişler. Bilge Kaplumbağa eline bir kitap almış ve okumuş. "Dünya'nın şekli geoittir. Geoit ise kutuplardan basık, ekvatorndan şişik demektir." demiş. Beyaz tavşan sormuş: "Yani Dünya'nın şekli geoit mi?". Bilge kaplumbağa gülerek:

-Evet Dünya geoittir, demiş.

Tavşanlar da birlikte:

-Ama bize Sıksa Tavşan Dünya geoitir, demişti. O çok bilgilidir, yanlış söylemez, demişler.

Bilge Kaplumbağa gülerek:

-Her söylenen söz doğru değildir. Her söylenene inanmamalıyız. Doğruyu araştırmalıyız, demiş.

Küçük tavşanlar ödevlerini yeniden yapmışlar. Bir daha da her söylenene inanmayıp önce doğruyu araştırmışlar.

Nurullah Enes ARICI

Kıskançlık

Bir Akdeniz sahilinde yengeçler sahildeki hayvanlar tarafından pek sevilmezmiş, bunun nedeni ise kıskanç olmalarıymış. Kendileri bir işi başaramadıklarında başaranların işini bozmaya onları da başarısızlığa sürüklemeye çalışırlarmış. Sürünün sahilde tek konuştukları hayvan ise bilge kaplumbağaymış. Bunun nedeniyse kaplumbağanın onların bu düşüncelerini değiştirmek istemesiymiş.

Sıcak bir yaz sabahı yengeç sürüsü her zamanki gibi yiyecek su yosunları aramak için denizin içine girmiş. Yengeçler karınlarını doyurup denizden çıktıklarında kaplumbağa ile karşılaşmış.

Kaplumbağa seslenmiş:

-Hey, yengeçler ne yapıyorsunuz?

- Biraz su yosunu bulup karnımızı doyurduk, sen ne yapıyorsun?

-Ben de güneşin doğuşunun tadını çıkarmak için sahilin kıyısına gelmiştim, demiş.

Derken sürü, kaplumbağa ile muhabbete dalmış. Aralarında sohbet ederken yengeçler önlerine bakmadıklarından fark edemedikleri çukura düşüvermişler. Yengeçler kaplumbağadan yardım isterken kaplumbağa bilerek ve isteyerek yardım etmemiş çünkü bunun harika bir fırsat olabileceğini düşünmüş ve yengeçlerin düştüğünü fark etmemiş gibi yapmış. Aslında yengeçler o derinlikteki bir çukurdan rahatlıkla çıkabilecekken onların düşünce şekli nedeniyle yukarı tırmanan yengeçlerin alttaki yengeçler tarafından aşağıya çekileceğini ve kurtulmalarının tek yolunun beraber çalışmak olduğunu anlayacaklarını düşünmüş. Başlamış çukurdan çıkmalarını beklemeye. Onların çoktan çıkacağını düşünen kaplumbağa hâlâ

çukurdan çıkan bir yengeç bile göremeyince sahil halkının sevilen üyelerinden martılara gidip onlara ne yapabileceğini sormuş:

-Yengeçler bir çukura düştü ve yukarı tırmananları alttaki yengeçlerin çekmesi nedeniyle çukurdan kurtulamıyorlar ben şimdiye bu düşünce biçimlerini değiştirip çıkacaklarını düşünüyordum ama uzun zamandır oradalar.

-Belki onlara biraz akıl vermelisin ki tek çıkış yolunun bu olduğunu anlasınlar.

Kaplumbağa çukurun yanına gitmiş bir süre beklediklerinden sonra uyuyakalmış. Çukurdan gelen kavga sesleriyle uyandığında gece olmuş, Ay ışığı denize vurmuş ama yengeçler hâlâ içeride. Acıktıklarından da iyice gerilmeye ve kavga etmeye başlamışlar. Kaplumbağa artık dayanamamış ve çukura yaklaşıp içerideki yengeçlere bakmış. Yengeçler onu gördükleri anda hemen ona seslenmişler:

-Kaplumbağa biz çukurda kaldık lütfen yardım et.

-Ben size yardım etmeyeceğim, siz birbirinizi aşağıya çekmeyeceksiniz, kimse kimseye müdahale etmeden yukarı çıkacak.

Bunun üzerine yengeçler kaplumbağanın sözünü dinlemişler ve çukurdan rahatça çıkmışlar. İşlerinin bu kadar kolay olacağını düşünmemiş olan yengeçler şaşırılmış ve herkesin birbirini kıskanıp başarılı olanları aşağıya çektiği bir topluluğun toplu bir başarısızlığı paylaşacağını anlamış ve derslerini almışlar.

İnsan da öyle değil midir zaten? Yardımlaştığında aslında her şeyin ne kadar kolay olduğunu anlar.

Arda SÖZER

Bilgili Oğlan

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal iken pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallarken günün birinde krallığın varlıklı olmayan bir ailesinden gelen bir oğlan yaşarmış. Bu oğlan okumaya, yeni şeyler öğrenmeye çok meraklıymış. Zaman geçtikçe yaşı büyüdükçe bilgisine bilgi katıyormuş.

Sonbaharın yapraklarını döktüğü zaman, kralın ülkedeki köyleri gezdıği bir gün insanların bu oğlan hakkında konuştuklarını duymuş ve merak etmiş. Adamlarına saraya döndükten sonra oğlanı bulmalarını istemiş. Ertesi gün oğlan, tarladaki işleri yaparken kralın askerleri gelmiş, ona kralın onu huzurunda istediğini söylemişler oğlan bunlara inanmamış ama sonradan gerçek olduğunu anlamış. Ailesine söylemiş ve ailesi çok mutlu olmuş. O gece gözüne uykular girmemiş ne yapacağını ne söyleyeceğini düşünüp durmuş. Tabii ki herkes bu duruma mutlu değilmiş, oğlanın saraya gideceği köyün her yerine kulaktan kulağa yayılmış. Bir grup oğlan bu çocuğu hiç sevmezlermiş ve hiçbir zaman onunla anlaşamazlarmış. Bunu duyan grup, o gece ona engel olmaları gerektiğini düşünüp nasıl onu engellesek de yarın saraya gidemesin, demişler.

Sabah olmuş ve oğlan uyanmış en iyi görünen kıyafetini giyinmiş ailesine veda etmiş yola koyulmuş. Saraya giden yol o kadar kolay ve kısa değilmiş. Yolda giderken manzaralara bakıp sakın sakın devam ederken karşısına hırsız çete denk gelmiş. Oğlanı iyice szmişler, elinde ne varsa vermesini yoksa onu dveceklerini söylemişler, oğlan ise onlara istediklerini vermeyeceğini söylemiş, hırsızlar da onu atından düşürerek bohasında ne var ne yoksa alıp gitmişler. Oğlan ise yüzü gözü yaralı yara bere içinde yürümeye

başlamış yakınlarda ise kulübe dahi yokmuş. Akşam olmaya yakın uzaklarda bir eve benzeyen bir karartı görmüş, umudu tekrar yerine gelmiş. Eve geldiğinde tepenin arkasında küçük bir köy olduğunu görmüş. Evin kapısını tıkladmış, yaşlı bir teyze açmış kapıyı. Başından geçenleri anlatmış ona; teyze, yaralarına bakıp bir şeyler sürmüştü. Saraya gideceğini söylediğinde ise şaşırılmış çünkü bu hâlde kimsenin saraya gidemeyeceğini düşünmüştü. Biraz daha sohbet ettikten sonra teyze ona kalması için yer göstermiş oğlan da kabul etmiş.

Sabah olmuş, oğlan kahvaltı için bir şeyler yedikten sonra gitmek istediğini söylemiş ama teyze gitmesine izin vermemiş, ona ancak tarladaki ve ahırdaki işleri yaparsa gidebileceğini söylemiş. Bizim oğlan da kabul etmiş. Ahıra ve tarlaya baktığında işlerin sadece bir günde bitmeyeceğini anlamış. İtiraz etmemiş çünkü en kötü halinde ona yardım eden birine karşılığını vermek gerekirmiş. Başlamış işler yapmaya, bir yandan da sarayda olacakları düşünüyormuş. O gün tarladaki işlerin yarısından fazlasını bitirmiş. Yine aynı yerde uyumuş ve erkenden uyanıp tarladaki işleri bitirmiş. Daha sonra kahvaltı etmiş, ahırdaki işlere geçmiş hayvanların yemlerini değiştirmiş, yerlerini temizlemiş, sularını değiştirmiş, yorgunluktan bayılacakmış nerdeyse, eve gelmiş, duş alıp yemek yemiştir. Teyzenin yanına gidip işleri bitirdiğini, yarın sabah yola çıkacağını söylemiş. Teyze ise yarın bir misafirin geleceğini onu beklemesini söylemiş, oğlan bunlara anlam verememiş ama bir şey de söylememiş, yatmaya gitmiştir.

Sabah olmuş, uyanıp kahvaltı yapmış. Kimin geleceğini sormuş kadın da anlarsın, sakın saygısızlık yapma ve saygılı ol, demiştir. Hemen sonra kapı çalmış ve kapıda genç bir kız belirmiş kadın kızın içeri almıştır. Kız da:

-Kim bu içerdeki çocuk, demiştir.

Yaşlı kadın anlatmış, kız da şaşırması biraz daha geç kalsa saraya değil, sarayın yakınına yaklaşamaz demiş. Kadınla sohbet eden genç kız bahçeye çıkmışlar. Oğlan da bahçede duruyormuş, onları görünce yanlarına gitmiş ve selam vermiş. Kız, oğlanı süzmüş, oğlan da kıza kim olduğunu sormuş. Kız, kralın kızı olduğunu söylediğinde oğlan o kadar şaşırması ki ağzı bir karış açık kalmış. Hemen eğilip reverans yapmış ve geç kaldığı için özür dilemiş. Kız da: Bizimle gelebilirsin saraya.” demiş.

Oğlan da hazırlanıp askerlerin arasına geçmiş. Saray gözükmeye başladığında oğlan çok heyecanlanmış ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyormuş. Askerler, hemen krala oğlanın geldiğinin haberini vermişler. Kral, onu huzuruna istemiş. Oğlan, kralın karşısına çıkmış reverans yapmış, kral ona nerede yaşadığını, kaç yaşında olduğunu, adını sormuş; oğlan hepsine cevap vermiş. Kral, onun bilgisini test etmek istediğini söylemiş, ona bazı sorular sormuş oğlan hepsine doğru cevap vermiş. Kral şaşırması ve daha zor sorular sorarak onu test ediyormuş. Sonra, sırada matematik soruları var, demiş. Oğlan onları da doğru yapınca kral şaşkınlığını gizlemekte zorlanmış. Adamlarıyla konuşup acaba onu saraya alsak mı diye konuşmuşlar.

Bunun üzerinden bir hafta geçmiş; artık çocuk, köyünde bir öğretmen kadar değerli görülür olmuş. Herkes onun ne kadar zeki olduğunu söyleyip dururmuş, bunun üzerine onu seven kızlar da artmış ama onun sevdiği başka bir kız varmış: kralın kızı. Ne kadar imkânsız olsa da oğlan onu seviyormuş. Ertesi gün, bir asker kapılarını çalmış ve onu saraya götüreceklerini söylemiş. Oğlan hemen hazırlanmış, yola çıkmışlar. Uzun yolun ardından hizmetçiler ona kalacağı yeri göstermişler. Dinlendikten sonra, ona sarayda çalışmak isteyip istemediğini sormuşlar; o da hemen kabul etmiş.

Sarayda geçen uzun srenin ardından ailesi de saraya yakın bir yere taşınmış.

Kralın kızıyla birbirlerini çok seven oğlan, bunu krala söylemiş. Kral da bu durumdan mutlu olmuş ve tek şartı oğlanın daha sık ve kendini daha çok geliştirmesiymiş, oğlan da bunu seve seve kabul etmiş. Bu süre boyunca bir sürü ülkeyi, şehri gezmış, dolaşmış; onların kültürlerini, yaşayış şekillerini, dillerini öğrenmiş. Bu bilgilerle tekrar saraya dönmüş. Kralın karşısına çıkıp öğrendiği şeyleri sunmuş, kral da bunları onaylamış ve kızıyla evlenmesine izin vermiş.

Düğün hazırlıkları başlamış, düğün günü geldiğinde ülkedeki herkesin özgürce eğlendiği ve kırk gün kırk gece süren mükemmel bir düğün yapmışlar. Bu masal burada biter. Gökten  elma düşmüş, biri bu masaldaki oğlana, diğeri bu masalı okuyana, diğeri de yazan kişinin başına...

Doğa Z

Ayaklanma

Bir varmış, bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde... Develer tellallık eder eski hamam içinde... Hamamın tası yok. Külhancının baltası yok... Arap bacı hamama gider, koltuğunda bohçası yok...

Vakti zamanında cimri mi cimri bir çiftçi varmış. Mahsullerine ne su ne gübre verir, o yetmezmiş gibi bir de hiç topraklarını sürmezmiş. Bu çiftçinin bir de hanımı varmış. Çirkin mi çirkin, bakımsız mı bakımsızmış. Amma velâkin bir o kadar da akıllı ve hoşgörülüyümü. Çiftçinin hanımı, bu cimri kocasından çok şikayetçiymiş. Cimri olduğundan hiçbir şeye altın vermez, sersefil bir hayat geçirirlermiş. Ama ne yapsın, ondan başka kendisine bakan yokmuş. Çiftçi öyle cimriymiş ki tüm mal varlığını öğrenmek için her şeyini altına çevirip evinin atlına gömermiş. Yine günlerden bir gün, çıkardığı mahsullerini kuyumcuya götürüp altına çevirmek için tarlasına doğru yola koyulmuş. Ama tarlasına gittiğinde bir de ne görsün, bütün mahsuller ayakta, çiftçiye isyan ediyorlarmış. Havuçlar:

– En az suyu bize veriyor bu cimri herif. Bıttık artık

Limonlar:

– Hayır, hayır, hayır bize o kadar az su veriyor ki daha kökümüze su gelmeden toprağa karışıyor. Öyle susuz kaldık ki artık rengimiz beyaza döndü!

Patatesler:

– Hey çocuklar! Sizler, sizler su mu alıyorsunuz?

Bunları gören ve duyan çiftçi şaşkına dönüp korkudan ne yapacağını bilememiş. Yan tarladaki komşusuna gidip olanları anlatmış. Komşu olanlara inanmamış ve beraber bakmaya gitmişler. Bir de ne görsünler bütün mahsuller ayaklanmış ve onlara doğru geliyorlarmış.

Komşu, cimriyi orada bırakıp evine gitmiş. Çiftçi, tek başına ortada kalmış. O da kendinden önce mal varlığını düşünüp eve koşmuş.

Çiftçinin telaşını gören hanımı sormuş:

- Ahhh dünyalar cimrisi, ahhh neler oldu, nerede getireceğin altınlar? Evde artık yiyecek buğday tanesi kalmadı.

Cimri, hem telaş hem de korkuyla:

- Neler olmadı ki neler. Mahsuller ayaklandı evimizi başımıza yıkmaya geliyorlar kaçmamız lazımdır, demiş cimri. Akıllı karısı, kaçmaktansa mahsullere yardım etmeyi düşünmüş. Bunu cimriye anlatınca cimri hışıyla:

-Yok ya! Hepsini sulamak, topraklarını sürmek ne kadar altın tutar, bilir misin sen?! Karısı içinden:

-Hay Tanrı seni bildiği gibi yapsın, der demez cimri orada koskocaman bir su deposuna dönüşmüş. Bunu gören karısı öyle bir şaşırmış ki az daha dilini yutuyormuş. Cimri ise:

- Heeey!! Burası da neresi. Çıkarın beni buradan, diye çırpınıveriyormuş. Karısı şokun etkisinden çıkamadan bir de ne görsün. Bahçe kapısında bütün mahsuller kapıyı zorluyormuş. Karısı uzaktan:

- Aman Tanrım! Sizler de kimsiniz?

Mahsuller:

- Bizler çiftçinin mahsulleriyiz. Günlerdir hatta aylardır susuz ve gübresiziz. İntikam almaya geldik!

Çiftçinin karısı ikinci bir şoktan sonra ne yapacağını bilememiş ve:

- Nedir intikamınız?

Mahsuller hışıyla:

- Bize yaşattıklarının hepsini ona yaşatacağız! Aylarca susuz ve aç bırakacağız, diyerek bahçeye girmiş ve her yeri aramaya

başlamışlar. Bakmışlar ki çiftçiden tek kalan şey, altınlar. Mahsuller hışımla:

- Bize hemen çiftçinin yerini söyle!

Çiftçinin karısı kocasını ele vermemek için:

- O burada değil, bugün de hiç görmedim demiş.

Mahsuller şaşırmış:

- Nereye gitmiş olabilir bu cimri?

Çiftçinin karısı:

- Bilemem nereye gidip gitmediğini ama dün evimize bu su deposunu getirtirdi. Herhalde sizi sulayacaktı.

Mahsuller buna inanamayıp:

- Haydaaa! Desene boşuna ayaklandık, bu cimri bize su getirecekmiş haberimiz yok.

Cimri, bu olan biteni duyunca karısının ne kadar vefalı ve hoşgörülü olduğunu anlamış ve Allah'a binlerce kez şükretmiş. Çiftçinin karısı mahsullere teker teker sularını verip tarlaya geri yollamış onları. Her mahsulün gittiğinden emin olunca kocasının yanına gelmiş ve:

- Umarım dersini almışsındır. Hep kendi çıkarlarını düşünmemelisin cimri beyefendi!

Bunu duyan cimri:

- Anladım, anladım. Hem de çok iyi anladım. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Lütfen kurtar beni buradan!

Karısı:

- Ben yapabileceğim en iyisini yaptım. Gerisi Tanrı'ya kalmış. Eğer gerçekten içten bir şekilde yapmayacağına söz verersen o zaman kurtarır.

Cimri çiftçi öyle bir söz vermiş ki o altınların hepsiyle köye yardım, karısına ve mahsullerine çok iyi bakacağını söylemiş ve büyük bir gürültüyle eski haline geri dönmüş. Sevinçten havalara uçan

Çiftçi sözlerini tutup hepsini tek tek yerine getirmiş. Sonunda ifti ve karısı ermiş muradına biz çıkalım kerevetine.

Göktuğ TURHAN

Yavru Köstebeğin Talihsizliği

Yavru köstebek ve ailesi ormanın birinde neşeyle yaşamış. Bir sabah uyanmışlar, kahvaltılarını yapmışlar. Kahvaltı sonrası anne köstebek dolaba bir bakmış ve yiyecek yemekleri kalmadığını söylemiş. O gün de yiyecek toplama sırası yavru köstebekteymiş.

Şansa bak, iki gün boyunca yağın yağmurun ardından etraf pırıl pırılmış. Yavru köstebek de dışarı çıkacağı için çok heyecanlıymış. Mantar toplarım diye düşünmüş ve annesine: “Anneciğim, bu bereketli yağmur sonrası etraf mantar doludur. Mantar toplasam olur mu?” demiş. Annesi ise: “Çok güzel olur tatlım ama dikkat et kimseyle konuşma , kimseden bir şey alma. Mantarlarını toplayıp hemen eve gel.” demiş. Her ava çıkışında bunları duyan yavru köstebek, annesinin dediklerini umursamamış.

Yavru köstebek evden ayrılmış. Mantar aramış, aramış ama bulamamış. Ormanın derinliklerinde bir sürü mantar olduğunu düşünüp ormanın derinliklerine doğru yol almış. Ormanı derinliklerine gitmiş ve orada bir sürü mantar görmüş. Koşa koşa mantarların yanına gitmiş. Ne kadar uzanmaya çalışsa da daha yavru olduğu için boyu mantarlara yetişmemiş. Küçük köstebek umutsuzluğa kapılıp hüngür hüngür ağlamaya başlamış.

Etrafına baktığında mantarları rahatlıkla toplayan bir tilki görmüş. O sırada tilki de köstebeği fark etmiş. Hemen mantarları bırakıp köstebeğin yanına inmiş. Köstebek korkuyla birkaç adım geri gitmiş. Kurnaz tilki, hemen kurnazca bir plan yapıp köstebeği avlamayı düşünmüş ve neden ağladığını sormuş ona. Yavru köstebek ise mantarlara yetişemediğini akşam eve yemek götüremeyeceğini ve bu yüzden mahcup hissettiğini söylemiş. Kurnaz tilki ona yardım

edebileceğini söylemiş. Yavru köstebek ilk başta korksa da başka seçeneğinin olmadığını fark edip tilkinin teklifini kabul etmiş.

Tilki kurnazca gülümsemiş ve yavru köstebeğe sırtını gösterip: “Sırtıma çık, daha sonra biraz uzanırsan yetişirsin” demiş. Yavru köstebek heyecanla gözyaşlarını silmiş. Sonrasında tilki eğilmiş. Yavru köstebek tilkinin sırtına çıkmış. Nihayet, boyu mantarlara yetişmiş. Kurnaz tilki tam o sırada köstebeği yutmak için ağzını kocaman açmış, tam yavru köstebeği yiyecekken kafasına gelen kocaman bir tavanın sertliğiyle bayılmış. Yavru köstebek de korkuyla aşağı düşmüş. Bir bakmış ki ailesi duruyor karşısında.

Köstebek o an anlamış ki az daha yem oluyormuş. Yavru köstebek hemen anne babasına sarılıp onlara teşekkür etmiş. Daha sonra hızlıca eve gitmişler. Annesi evde yavru köstebeğe çok kızmış bir daha sözünden çıkmayacağına dair söz vermesini istemiş. Yavru köstebek de söz vermiş, daha sonra annesi yavru köstebeği öpmüş ne kadar korktuğundan bahsetmiş. Küçük köstebek bu olay sonunda ders çıkarmış. Yavru köstebeğin babası: “Neymiş, herkese güvenmemek gerekirmiş.” demiş ve yavru köstebek başını onaylar biçimde sallamış.

Elifsu ÇIRAK

Minik Fareler

Evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde, develer tellal iken pireler berber iken anamın babamın beşiğini tıngır mıngır salları iken bir zamanlar şirin mi şirin bir evde minik fareler mutlu mesut yaşarlarmış. Fareler o evde çok mutlularmış. Sadece bir sorunları varmış, o evde farelerin dışında çok sinsi Karamel adında bir kedi yaşıyormuş. Karamel o minik farelerin dışarıda dolaşmasına ya da yemek bulmak için dışarı çıkmasına müsaade etmiyormuş.

Minik fareler bu durumdan çok sıkılmış ve bu işe nasıl bir çözüm bulabiliriz diye bir toplantı yapmaya karar vermişler. Herkes sırası geldiğinde konuşmuş fakat hiç kimsenin fikri kalıcı bir çözüm değilmiş. En sonunda sıra, fareler arasında en yaşlı ve tecrübeli olana gelmiş. Yaşlı fare bir süre düşündükten sonra aklına bir fikir gelmiş. Bunu da: “Karamel’den kurtuluşun bir yolunu bulamadım fakat aklıma çok iyi bir fikir geldi.” demiş. Tüm minik fareler dikkatlice onu dinlemiş ve yaşlı fare konuşmasına devam etmiş. “Eğer onun boynuna bir çingirak takarsak nerede olduğunu ve bize yakın olup olmadığını anlayabiliriz.” demiş. Bütün fareler bu öneriyi beğenmiş ve desteklemişler.

Şimdi, geriye tek bir sorun kalyormuş; o da çingırağı kedinin boynuna kimin asacağıymış. Bu soruyu yönelten yaşlı fare kimseden yanıt alamamış. Herkes sanki bir anda dilini yutmuş gibi sus pus kalmış. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından bir fare atılmış: “Ben yaparım ,ben yaparım.” demiş. Tüm gözler ona çevrilmiş. Bu cesur fare konuşmasına devam ederek: “Ben yaparım, kimse kendini tehlikeye atmasın, ailemden kimsenin zarar görmesini istemem.” demiş. Bu cümleleri duyan diğer fareler kendilerinden utanmışlar ve hep bir ağızdan: “Biz de varız!” demişler.

Şimdi, sıra güzel bir plan yapmaya gelmiş, yaşlı fare: “Bu işi aklımızı kullanarak çözeceğiz.” demiş. Tüm fareler meraklı bir şekilde bu işin nasıl olacağını sormuşlar. Yaşlı fare: “Evimizin giriş deliğini Karamel’in kafasının sığacağı kadar genişleteceğiz. İki tane hızlı olanınız elinde çingirakla deliğin iç tarafına saklanacak. En çevik olan da deliğin iç tarafında duracak, Karamel onu görünce yemek için kafasını içeri sokacak ve kenarda bekleyenler hemen yan taraftan çıkıp çingırağı takacak. Çevik fare de Karamel onu yakalamadan hemen kaçacak. Bu sayede kimseye zarar gelmemiş olacak.” demiş.

Tüm fareler bu fikri çok beğenmiş ve uygulamaya koyulmuşlar. Düzenledikleri plan tam da istedikleri gibi gitmiş, çingirak artık Karamel’in boynundaymış. Karamel, boynunda çingirakla gezdiği için fareler onun nerede olduğunu rahatlıkla ayırt edebiliyor ve ona göre çıkıyorlarmış. Yaşlı farenin bu fikri sayesinde tüm fareler rahat bir hayat sürmüşler.

Berfin AYCAN

Yardıı Perisi Stella

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben anamın beşğini tıngır mıngır sallar iken, az gittim uz gittim. Dere tepe düz gittim. Çayır çimen geçerek, lale sümbül biçerek soğuk sular içerek ayla ayla bir güz gittim. Bir de dönüp ardıma baktım ki ne göreyim? Gide gide bir arpa boyu gitmemiş miyim? Natal- matal martaval, işte size duyulmadık bir masal. Bir zamanlar hiç bilinmeyen Ütopya ülkesinde yaşayan bir kız varmış. Bu kız bir iyilik perisi olan Stella imiş. Güzel mi güzel, tatlı mı tatlı, yardıı etmeyi çok seven bir periymiş. Saçları altın sarısı, gözleri deniz mercanıymış, güzelliğiyle mest edermiş. Herkes onunla evlenmek istese de o hiç istemezmiş. Ütopya'da hep iyilik yapar, yardııa ihtiyacı olanların sesini duymuş.

Bir gün kendi dünyasından başka bir dünyaya gitmek istemiş ve sihirle bunu yapabileceğine inanmış, yolculuğuna başlamış. Gittiği yer dünyaymış. Buradaki insanlar ona çok farklı gelmemiş çünkü kendisi de insan görünümündeymiş ama sihirli güçleri varmış. Gücü olmayan normal insanlar dışarıdan onun bu gücünü farkına varamazlarmış. İyilik perisi Stella hemen yardııa ihtiyacı olanlara yardıı etmek istemiş. Bir ses duymuş bu ses gece dua eden bir kızın sesiymiş:

- Allah'ım lütfen ben, kardeşlerim ve anneme güç ver. Bizi kötülüklerden, kötü insanlardan koru. Biraz da olsa karnımızı doyuracak kadar nimetlerinden ver. Çok açız birkaç gündür hiçbir şey yemedik.

Stella, bu sesin sahibi küçük kızın evine güzel bir ziyafet sofrası kurmuş. Sabah olmuş küçük kız dün gece çok ağladığı için ev ahalisine gözükmeden yüzünü güzelce yıkamış. Abisi, buldukları

köyün bakkalında çalışıyormuş. Eve üç beş kuruş getiriyormuş, annesi de tarlada çalışıyormuş, küçük kız ise ikiz erkek kardeşlerine bakıyor, annesine tarlada yardım ediyor, geriye kalan çok kısa vakitte ise kitap okuyormuş. Onların bu köye geliş hikayesi babasının evde huzursuzluk çıkarması ile başlamış. Kumar oynuyor elde avuçta ne varsa harcıyormuş.

Bir gün eve hiç gelmemiş. Annesi de kirayı ödeyemediği için köyde anadan babadan kalma derme çatma evde kalmaya başlamışlar. Küçük kız evde böyle bir ziyafet sofrası gördüğüne çok şaşırılmış ama çok da mutlu olmuş. Annesi ve abisi işten geldikten sonra hep beraber oturmuşlar sofraya. Küçük kız ve ailesi iştahlı bir şekilde yemeklerini yemişler. Küçük kız annesi yorgun olduğu için bulaşıkları yıkamış ve yatmaya gitmiş. Dua etmeye başlamış küçük kız:

- Allah'ım bu güzel nimetlerinin varlığına çok teşekkür ederim.

Küçük kızın dua ettiğini duyan Stella, hemen küçük kızın yanına gelmek istemiş. Bu küçük, güçlü ve akıllı kızla tanışmak istiyormuş. Küçük kızın yatağına oturmuş. Küçük kız çok şaşırılmış bir anda yatağında oturan birini gördüğüne, biraz da korkmuş hemen sormuş küçük kız:

- Siz de kimsiniz? Stella hemen cevap vermiş:

-Ben Stella. Senin adın ne? Küçük kız cevap vermiş:

-Benim adım Manolya. Manolya sormuş şaşkınlıkla:

-Senin kapıdan girdiğini fark etmedim. Seni tanımıyorum.

Nasıl geldin buraya? Stella:

-Ben bir periyim ve Ütopya'dan geldim. Yardım etmeyi çok severim sana da yardım etmek istedim güzel kız ayrıca kapıdan girmedim çünkü ben bir periyim ve benim sihir gücüm var.

Manolya daha da çok şaşırılmış. Manolya:

-Demek, dün istediğim nimetleri sen gönderdin. Beni ve ailemi çok mutlu ettin. Biz çok kötü günler yaşıyoruz. Stella:

-Biliyorum canım kızım. Dün de senin duanı duydum ve yardım etmek istedim sana. Ama benim şimdi gitmem, ihtiyacı olanlara yardım etmem lazım. Manolya:

-Güle güle Stella. Stella:

-Bu ikimizin arasında bir sır olarak kalsın olur mu manolya?

Manolya:

-Tabii ki bu ikimizin arasında bir sır olarak kalacak.

Stella gitmiş. Manolya çok mutlu olmuştu bu güzel gecede, hemen yatmak istiyordu ama bir kez daha dua etmek istedi. Manolya:

-Allah'ım inşallah ihtiyaçlarımızı karşılayabilecek duruma geliriz.

Manolya huzur içinde uyumuştu. Sabah kalktığında dışarıdan ses geldiğini fark etti. Bu ses annesinin ve kardeşlerinin sesiydi, hemen dışarı çıktı. Stella gelmişti. Annesi ve kardeşleriyle konuşuyormuş. Manolya da hemen yanlarına gitmiş. Stella, bir avukat kılığında gelmiş ve annesine onlara büyük bir mirasın çıktığını söylüyormuş. Annesi, ilkin inanmasa da zor durumda oldukları için kabul etmiş.

Manolya, Stella'nın kendisini dün dua ederken duyduğunu ve yardım ettiğini anlamıştı. Stella'nın peri olduğu aralarında sır olduğundan onu tanıdığını hiç belli etmemiş. Günler geçmiş, artık bu derme çatma evden taşınma zamanı gelmiş. Şehirde büyük bir eve ve büyük bir imkâna sahip olmuşlar. Stella da yardıma ihtiyacı olanlara yardım ediyormuş. Manolya ve ailesi çok mutlu ve huzurluymuş. Alçakgönüllü bir şekilde yaşamaya devam ediyorlardı. Stella ise her gece manolyanın yanına geliyor ve konuşuyorlarmış. Stella

Manolya'yı arada kendi dünyasına da götürüyormuş. Manolya'yı orda herkes tanır olmuş.

İkisinin de bir hayali varmış. İhtiyacı olan herkese yardım eli uzatmak. İşte, bu yüzden daha fazla kişiye yardım edebilmek için Stella, dünyadaki görevini Manolya'ya vermiş. Kendisi de farklı gezegenlerdeki yardıma ihtiyacı olanlara yardım edecekmiş. İyilik de artık her yerdeymiş.

Gökten üç elma düşmüş: biri bu masalı anlatana, biri bu masalı yazan, birisi de bu masalı dinleyene.

Sümevra GÜLŞEN

İki Dev Kardeş

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde uzak diyarlarda iki kardeş dev ve anne yaşarlarmış. Bu iki dev anlaşmakta çok zorlanırmış. Anneleri bu duruma çok üzülmüş.

Gel zaman git zaman devler büyümüş fakat hala anlaşmazlıklar yaşıyorlaşmış. Anneleri artık bu duruma çözüm bulmak için çabalamış. En sonunda sorunun çözümünü bulmuş. Anlaşırlarsa onlara çok büyük bir miras bırakacağını söylemiş. Kardeşler bunu duyunca iyi anlaşmaya gayret göstermişler. Eskisine göre biraz daha iyi geçinmeye başlasalar da hâlâ o soğukluğu kıramamışlar. Anneleri çocuklarının bu hâlini görünce daha da perişan oluyormuş. Bu durumu yakınlardaki yaşlı büyücü dedeye gösterme kararı almış. Çocuklarına bunu söyleyince kardeşlerin işin ucunda mirasın olduğunu bildiklerinden hiç düşünmeden bu teklifi kabul etmişler. Anneleri yarın sabah yola koyulacağız, bu gece iyi uyuyun dedikten sonra kardeşler annelerinin lafını dinleyip tüm gece boyu mışıl mışıl uyumuşlar.

Sabah uzun bir yol yürüdükten sonra yaşlı büyücünün evine ulaşmışlar ve anne tekrardan derdini anlatmış. Yaşlı büyücü, birkaç dakika düşündükten sonra kardeşlerin yanına gitmiş ve olayları bir de onlardan dinlemek istemiş. Kardeşler neden böyle yaptıklarını Yaşlı Büyücüye anlatmışlar. Kardeşler kıskançlıktan böyle yaptıklarını söylemişler. Annelerinin ikisinden birini daha çok seveceğinden korkuyorlarmış ve bu yüzden hep kavga edip anlaşamıyorlarmış. Yaşlı büyücü kardeşlere ufak bir iksir hazırlamış. Onu içmelerini istemiş.

Kardeşler artık bu anlaşmazlığa son vermek istediklerinden emin bir şekilde hazırlanan iksirleri içmişler ve derin bir uykuya

dalmışlar. Uyandıklarında kardeşler sevgi dolu bir şekilde uyanmışlar ve annelerine sımsıkı sarılmışlar ve bir daha hiç kavga etmemişler mutlu mesut yaşamışlar.

Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

Berke GÜLSEVEN

Tilki ve Tavşan

by Mexo

Günlerden bir gün toprağı verimli, havası temiz bir ormanda yaşayan hayvanlardan kurnazlığı ile bilinen tilki ile çalışkan ve hızlı olmasıyla ün yapmış tavşan aralarında karınlarını nasıl doyuracaklarını konuşurken kurnaz tilkinin aklına bir fikir gelmiş. Bir tarlaya tavşanla ekin ekip bir sene üstteki

mahsulü kendisinin alttakilerin de tavşanın, diğer senede tam tersinin olmasını teklif etmiş bu sayede yaptığı planla akli sıra hep karnını doyuracak tavşan ise aç kalacaktır.

İlk sene kararlaştırıp hileyle buğday ekmeyi teklif edip kabul ettirmiş. Hasat toplanırken bakmışlar, buğdaylar serpilmiş, büyümüş, toprağın üstünde yenecek kıvama gelmiş, altında ise sapları... Hâliyle bizim tilki karnını gizliden gizliye doyurmuş zavallı tavşan ise saplarla aç kalmış. Diğer sene de patates ekmeye karar vermişler. Toprağın üstündekileri

yeme sırası bu defa tavşandaymış. Hasat zamanı geldiğinde ise toprağın altındaki güzelim patatesleri yine kurnaz tilki yemiş ve bizim tavşan yine aç kalmış.

Tavşan düşünmüş taşınmış bu durumdan nasıl kurtulurum diye. Sonunda ormanda danışabileceğı bilge kaplumbağaya gitmiş, durumu anlatmış. Kaplumbağa da sadece

kendisini düşünen tilkiye bir ders vermek istemiş. Bunun için tavşana bu sene ne yapıp edip havuç ektirtmesini söylemiş. Toprağın altındakini yeme sırası tavşana gelmiş çünkü.

O senenin sonunda hasat alındığında bu defa kurnaz tilki aç kalmasın mı? Tilki böylelikle yaptığına kötü bir şey olduğunun farkına varmış ve bencilliğin bir gün kendisine de zarar gereceğini görmüş ve sonra bilge kaplumbağanın tavsiyesiyle o sene hem toprağın altında hem de üstündekini yiyebilecekleri pancarı ekmişler.

O senenin hasadında toprağın altındakini tavşan yerken üstündekileri de tilki yemiş ve bu sayede o sene ikisinin de karnı doymuş ve bu bundan sonra da böyle sürmüştü. Tilki de çektiği açlıkla dersini alıp bencilliğinden ders alarak kurtulmuş.

Melek DEMİRTAŞ

Lale ve Uğur Böceği

Şirin bir evin etrafı mavi çitlerle çevirili güzel bir bahçesi varmış. Bu bahçede çok da güzel bir Lale varmış. Sürekli kendini över, ne kadar güzel olduğundan bahsedermiş. Aslında, bahçedeki diğer güzel laleler gibiymiş ama o onların aksine biraz kibirliymiş.

Bir sabah Lale, üzerindeki böcekleri fark etmiş. Kendisi üzerinde gezinip yapraklarını yiyormuş bu böcekler. Bunu fark ettiği zaman da çok geç kalmış. Yapraklarının çoğu yenmiş, çiçekleri solmaya başlamış bile. Lale, bunları görünce hem telaşlanmış hem de çok üzülmüş. Bir an önce böceklerin gitmesini ve eski hâline geri dönmek istiyormuş. Bunları düşünürken önünden geçen Uğur böceğin'e seslenmiş:

-Üzerimde bir sürü küçük böcek var ve bana zarar veriyorlar. Ne yapacağımı bilmiyorum. Zamanla daha da kötüleşiyorum. Belki de öleceğim.

Uğurböceği:

-Bu böceklerden kurtulman için ilaçlanmalısın, bu sayede iyileşebilirsin. Sürekli kendini övüyordun. Sanki diğer çiçeklerden hatta diğer lalelerden daha güzelmişsin gibi davranıyordun. Bence bunun bedelini ödüyorsun.

Lale bunları duyunca hem şaşırılmış hem de üzülmüş. Bahçedeki canlıların böyle düşündüğünü gerçekten bilmiyormuş. Uğur böceği de düşüncelerini öylece dile getirdiği için kırılmış. Lale üzgün bir şekilde:

-Böyle düşündüğünüzü bilmiyordum. Haklı olabilirsiniz, belki kendimden biraz fazla bahsedip kendimi çok övüyordum. Ama bunu kendimi sizden farklı ya da üstün gördüğüm için değil kendimi sevdiğim için yapıyordum, gerçekten. Düşüncelerini bu şekilde bana

söylediğin için teŖekkür ederim, sayende gerçekleri öğrendim ama açıkçası biraz da kırıldım.

Bunu duyan Uğurböceği de kendine kızmıŖ. Lale ile hiç konuşmadan, gerçekleri bilmeden yargılamıŖ onu. Amacı onu üzmemek deđilmiŖ o yüzden özür dilemeliymiŖ.

-Özür dilerim, ben sana sormadan sadece etraftan duyduklarım ile konuŖtum. Amacım asla seni kırmak değildi. Kendini sevmem çok güzel bir Ŗey, bence aynen böyle devam etmelisin, seni seven de bu Ŗekilde sevmeli. Bu arada böcekleri de dert etme, yarın bahçe sahibinin ilaçlama yapacağını duydum, onlardan kurtulacaksın yani, demiŖ.

Lale, bunları duyunca gülümsemiŖ ve ona teŖekkür etmiŖ. O günden sonra da ikisi çok yakın arkadaŖ olmuŖlar. Gerçekten çok iyi anlaŖmıŖlar ve birbirlerini çok sevmiŖler. Bir Ŗeyin gerçeğini bilmeden yargılamanın ne kadar kötü olduğunu öğrenmiŖler ve buna hep dikkat ederek mutlu bir Ŗekilde yaŖamıŖlar.

Yelda İŖBİLİR

Kartal ile Karga

Günlerden bir gün kartal ile karga birlikte güneşin batmasına yakın yüksek bir yerde oturmuş konuşuyorlarmış. Karga başlamış yakınmaya: “Ahh ahh kartal kardeş, öyle çok dertler var ki başımda, kış yaklaşıyor ama ben şimdiden karnımı doyuracak yemek bulamıyorum.” demiş. Kartal da başlamış konuşmaya: “Aman karga kardeş, hiç sorma hepimiz öyleyiz; yapacak bir şey yok, sabret, bu da geçecektir.” deyip geçiştirmiş. Kargacık bu cevabı beklemiyormuş ama anlayışla karşılaşmış kartalı ve uçup yiyecek bir şeyler aramaya gitmiş. Karnını doyuracak bir şeyler aramış aramasına ama sanki birileri ormandaki tüm her şeyi toplayıp saklamışçasına etrafta neredeyse hiçbir şey yokmuş.

Bir gün yine karga ormanda gezerken kartalı yiyecek depolarken görmüş hem de o kadar çok yiyecekmiş ki bunlar karga ömründe bu kadar yiyeceği bir arada görmemiş. Aşağıya doğru süzölmüş karga, kötü bir niyeti yokmuş ama konuşmak istemiş belki acır da biraz yiyecek verir diye düşünmüş. İyi düşünmüş düşünmesine ama kartal acır mıymış birine? Karganın gözlerine bakıp konuşmuş: “Buyur karga kardeş, bir şey mi istedin” demiş, karga da utangaç bir şekilde sormuş: “Nereden buluyorsun bu kadar yiyeceği? Ben her gece geziyorum neredeyse hiçbir şey yok etrafta.” demiş karga. Kartal hiç istifini bozmadan: “Olur mu canım vardır elbet, koskoca orman, sen aramayı

bilmiyorsundur.” demiş. Karga da sinirlenmiş bu duruma ama hiçbir şey demeden uçup gitmiş.

Diğer gün karga akşam uyumadan ormanda bir gezintiye çıkmış, bir de ne görsün karga, bütün orman halkı kartala yiyecek bulmada yardım ediyor, hem de kartalın yiyeceklerini sakladığı yere taşıyorlarmış. Karga iyice sinirlenmiş bu duruma, kartal bir kral edasıyla yiyeceklerini diğer hayvanlara taşıtıyordu, kendisi yiyecek yemek bulamazken hem de. Karga bu sefer karar vermiş, yarın gidip kartalla konuşacaktı. Sabah olduğunda ilk iş olarak kartalın yanına gitmiş karga. Kızgınmış ama belli etmeden sakince konuyu açmak istiyormuş, yanına geldiğinde başlamış konuşmaya karga: “Merhabalar kartal kardeş, nasılsın iyisindir umarım?” Karganın geldiğini gören kartal, onu görünce: “Ooo karga kardeş, iyiyim; hangi rüzgar attı seni buralara?” demiş. Karga: “Seninle konuşmaya geldim kartal kardeş, dün gördüğüm şeyler hakkında.” “Neymiş o” demiş kartal. Kartal bakmış ki bir şey söylemiyor: “Dün tüm ormandaki hayvanlara iş yaptırıp ormandaki neredeyse bütün yiyecekleri toplayan sen değil miydin?” demiş bir çırpıda. Kartal bunu duyunca şaşırmış önce sonra kargaya doğru sırtıp uçup gitmiş.

Birkaç gün sonra kartaldan hiçbir haber alamayan karga, meraklanıp diğer hayvanlara nerede olduğunu sormuş; hepsi tek bir şey söylemiş: “Dün öldü, yavrularımız için de bir sürü yiyecek toplatmış diğer ormanlardan, o olmasa nasıl geçirecektik kışı?” demişler. Karga anlamış kartalın büyüklüğünü, keşke demiş, keşke konuşmasaydım öyle ama her şey için çok geçmiş çünkü son pişmanlık fayda etmez.

Sude ERMAN

Tesbih Böceği ve Süleymancık

Tesbih böceği ile süleymancık kendi hallerinde ormanda yaşarmış.Süleymancık çok çalışkan bahçe işleriyle gün boyu vakit geçiren herkesin yardımına koşan biriymiş.Tesbih böceği ise komşularının çok sevdiği yaşlılara yardım eden evlerini temizleyen yaşlıların yemeklerini yapan fakat çokta nazlı biriymiş.

İkisi de bekar ve komşular tarafından çok sevilince ormanın ileri gelenleri onları evlendirmeye karar vermişler.Bu konuyu önce Süleymancığa açmışlar. Kaplumbağa:

-Süleyman artık senin evlenme yaşın geldi, Tesbih böceği ile seni evlendirmek istiyoruz ne düşünüyorsun?

Süleymancık:

-Saygıdeğer büyüğüm beni düşündüğünüz için çok mutlu oldum. Tesbih böceğide kabul ederse görüşmek isterim.

Kaplumbağa:

-Tabii ki bu isteğini ona ileticeğim.

Kaplumbağa konuyu Tesbih böceğine açar,Tesbih böceği ormanın ileri gelenlerinin sözlerine güvenerek Süleymancıkla tanışır.Tanışma günü en sevdiği kıyafetini giyerek buluşma yerine gider. Birbirlerini çok beğenen bu çift evlenmeye karar verirler.Tesbih böceği ve Süleymancık çok güzel bir düğün yaparlar düğüne ormanın en yaşlılarından kaplumbağa, eğlenceli kişiliği ile sincap, hareketliliğiyle bilinen kurbağa, çalışkanlığı ile bilinen karıncalar, iyiliksever uğur böcekleri düğüne katılırlar ve muhteşem bir düğün olur.

Yeni evli bu çift çok mutludur, her ne kadar Tesbih böceği çok naz yapsa da Süleyman onu çok sevdiği için sesini çıkarmaz.

Süleymancık günün büyük çoğunluğunu tarlada çalışarak geçirmektedir.Tesbih böceği ise hergün Süeymancığa yemek

götürmektedir.Yine sıradan bir gün, Tesbih böceği Süleymancığa yemek götürürken at nallarının izine düşer, ne kadar bağırsa da sesini duyuramaz. O esnada yoldan atlılar geçmektedir, tesbih böceği bütün gücüyle:

-Hey atlılar atlılar dıngıllısı tatlılar, Süleymana söyleyin; gelsin, beni kurtarsın.

Atlılar duymamış. Tesbih böceği:

-Hey atlılar atlılar dıngıllısı tatlılar, Süleymana söyleyin; gelsin, beni kurtarsın.

Atlılar yine duymamış, Tesbih böceği var gücüyle bağırmış:

-Hey atlılar atlılar dıngıllısı tatlılar, Süleymana söyleyin; gelsin, beni kurtarsın.

Bunu duyan atlılar, hemen Süleymancığa giderek durumu anlatmış.

Süleymancık hemencecik oraya koşmuş, bir de bakmış ki sevdiği çukurun içinde debelenmekte. Hemen elini uzatmış ve:

-Ver elini sultanım, kurtarayım seni.

Süleyman geç geldiği için kızan tesbih böceği omzunu silkmiş:

-Ben sana küselek.

Aynı şeyi 3 defa söyleyen ve aynı cevabı alan Süleymancık sinirlenir:

-O zaman ben sana basalak , ezelek der ve ayağını çukura doğru uzatır. Tam o sırada kaplumbağa oradan geçmekteymiş:

-Dur, ne yapıyorsun Süleyman, gel beraber kurtaralım tesbih böceğini, şiddet hiçbir şeye çözüm olamaz . Her şey konuşarak halledilebilir, demiş.

Bunu duyan Süleymancık yaptığığın ne kadar kötü bir şey olduğunu anlamış ve Tesbih böceğinden özür dilemiş. Mutlu mesut yaşamışlar.

Sinem BEYDİLLİ

İki Arkadaş Bir Cin

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken pireler berber iken Ali ve Mehmet adında iki genç varmış. Ayrıca pek de samimilermiş. Beraber oynar beraber gülerlermiş.

Bu iki genç ormanda sohbet ediyorlarmış. Sonra akşam olmuş ikisi de evlerine gitmişler. Ertesi gün tekrar ormana gelmiş, oyun oynamaya başlamışlar. Sonra yayladan gelen bir ses olduğunu fark etmişler. Yaylada buğdaylar ekiliymiş, olgunlaşmış ve sararmışlar. Orada buğdayları toplayanları görünce şaşırılmışlar. Hiçbiri bir ses duymuşa benzemiyormuş. Yayladan gelen bir ses olduğuna eminmişler. Fakat kimse bir şey duymamış gibi görünüyormuş, iyice meraklanmışlar ve etrafa bakınmaya devam etmişler. Biraz etrafta dolandıktan sonra sese yakınlaşmışlar, daha hızlı aramaya başlamışlar. Onlar bu sesin nerden geldiğini hala anlamazken gözlerine bir ışık çarpıvermiş. Hemen ışığa doğru koşmuşlar. Bir de ne görsünler, bir lamba yerde duruyormuş. Lamba çok tozluymuş. Artık akşam olmaya başlamış, evlerine giderken bu iki genç lambayı ne yapacaklarını düşünmeye başlamışlar. Ahmet, bu lambanın para edebileceğini söyleyip ertesi gün satmayı teklif etmiş. Ali de bu fikre pek sıcak bakmış, malum zor günlerden geçiyorlarmış. Yarın için öğlen vakti meydanda buluşmaya karar vermişler.

Vakit öğleni geçiyormuş, iki arkadaş meydanda buluşmuş, pazara doğru ilerliyorlarmış. Yoldaki çeşmeden lambayı temizlemişler. Pazarda bağırmış çağırılmışlar, lambayı satmaya çalışmışlar ancak alıcı olmamış. Hüzünlü bir şekilde evlerine dönmeye başlamışlar. Günler geçmiş, bu eski lambayı alacak bir kişi bile çıkmamış. Umutları tükenmeye başlamış. Günün sonunda iki arkadaş bu eski lambayla gün batımını izlemek amacıyla dağa

gitmişler. Bir anlık dalgınlıkla Ali'nin elinden lamba kayıvermiş. Lamba dağdan aşağıya yuvarlanmaya başlamış, bizim bu iki genç de arkasından kovalamışlar, sonunda da yakalamayı başarabilmişler. Lamba toz içinde kalmış. Temizlemek için bir ovalamışlar bir ovalamışlar sonunda da temizlemeyi başarmışlar. Tam eve döneceklerken lamba sallanmaya başlamış, ellerinden düşmüş. İki gencin yüzlerindeki yorgunluk ifadesi yerini korkuya bırakmış. Sonra lambanın içinden bir cin çıkıvermiş. İki genç şaşkınlık ve korku içerisindeymiş, uzun bir süre kendilerine gelememişler. Yerden kalkmayı anca başarabilmişler. Cine kim olduğunu sormuşlar. Cin, onlara kendisinin uzun yıllar önce bir cadı tarafından buraya hapsedildiğini söylemiş. Onlar da şaşırılmışlar. Cin, onlara öyküsünü anlatmış; Mehmet ve Ali de çok etkilenmişler cinin bu anlattıklarından. Ona nasıl yardım edebileceklerini sormuşlar. Cin de köyün ilerisindeki mağarada bir iksir olduğunu, bu durumdan kurtulmak için o mağaradaki iksire ihtiyacı olduğunu söylemiş. Ayrıca eğer iksiri getirmeyi başarabilirlerse istedikleri üç dileği gerçekleştireceğini söylemiş. Mehmet ve Ali de bu teklifi kabul edivermiş ancak bu sandıkları kadar kolay olmayacaktı.

Evlerinden çıkan iki genç, yine anlaştıkları gibi meydanda buluşmuşlar. Sonra da mağaranın yolunu tutmuşlar. Mağara gözükmeye başlamış, girişi dağın orta kısımlarındaymış. Bu yüzden de biraz tırmanmaları gerekecekti. Zorlu bir tırmanıştan sonra mağaranın karanlığına doğru yol almışlar fakat karanlıktan dolayı hiçbir şey göremiyorlarmış. Bu karanlıkta ilerlemeleri imkansızmış. Mağaradan çıkıp biraz odun toplamışlar, kuru yapraklar ve birkaç malzeme sayesinde ateş yakmayı başarmışlar. Meşale yapıp mağaranın içine doğru yol almışlar. Etraf çok tozluymuş. Çokça örümcek ağ örmüş. İki genç, mağaranın daha da içine gitmişler.

Gitgide dışarıdan gelen ışık görünmez olmuş. Sonra ileride bir ışık belirmiş, hızlanmaya başlamışlar. Ne görsünler? Ortada uzun bir taş ve bu taşın üstünde aradıklarını düşündükleri iksir ve etrafında bulunun çiçekler ve tepede bir yarık varmış. İki genç, iksire yaklaştıktan sonra iksiri olduğu yerden alıp köye doğru yol almışlar.

Cinin yanına varan gençler iksiri cine vermişler. Cin, iksiri içmeden önce gençlerden üç dilek haklarını kullanmalarını istemiş. İki genç bunları dilek istemek için yapmadıklarını söyleyerek dilek haklarını kullanmak istememiş. Cin, bu cevabın üstüne içi rahat etmeyerek köyün topraklarını daha verimli hâle getirtmiş. Sonra da iksiri içivermiş. Uzun boylu ve yakışıklı bir erkeğe dönüşmüş ve gençlere teşekkür etmiş. Mehmet ve Ali de teşekkür ederek oradan ayrılmışlar. O günden sonra köyün refahı artmış, iki genç de mutlu bir şekilde yaşamlarını sürdürmüşler.

Eren DAĞDELEN

Kunduz ile Mirket

Bir varmış bir yokmuş. Bir kunduz ile bir mirket varmış. Kunduz baraj yaparken mirket yanına gelmiş:

- Ey kunduz kardeş, yardıma ihtiyacın var mı, demiş mirket.

Kunduz ise:

- Kolaysa başına gelsin mirket efendi, demiş. Bu sözlere takılan mirket:

- Tamam, bana işin nasıl yapıldığını göster; sana yardım edeceğim, demiş. Kunduz başlamış kuralları, hesaplamaları ve inceleri anlatmaya. Mirket, baştan beceremese de sonralarda alışmış ve kunduzla yardım etmiş. Günün sonunda mirket, sormuş kunduzla:

- Ey kunduz kardeş, senin başka eşin, dostun, yardımcın yok mudur? Kunduz üzülerek:

-Hepsini bir fırtınada kaybettim, demiş. O savaş alanından bir tek ben kurtulabildim, diye devam etmiş. Bu duruma çok üzülen mirket:

-Ben sana dost olurum, demiş. Kunduz sevinse de çok belli etmemiş. İki hafta geçmiş ve barajı iki arkadaş tamamlamışlar. Mirket, kunduzun eşyalarına göz gezdirirken bir kitaplık görmüş.

-Kunduz kardeşim, sen kitap okur musun, demiş. Kunduz da:

-Çok severim, diye yanıt vermiş.

Mirket, neşeli bir şekilde:

- Bana da okur musun, demiş. Kunduz, tabii ki dedikten sonra başlamış okumaya. Bir kitap, iki kitap derken yedi tane kitap bitirmişler. Güneşin habercisi horozlar başlamış bağırmağa. İki arkadaş çok iyi vakitler geçirmişler.

Bir gün yine bir fırtına, yine bir sel derken ortalık tekrar savaş alanına dönmüş. Kunduz ne kadar bağırıp çağırırsa da mirkete

ulaşamamış. Kunduz, tüm gece boyunca mirketi aramış ortalığı ayağa kaldırmış, kartal efendiye bile haber vermiş. Ne kadar arasalar da mirketin izine rastlayamamışlar. Sabah olur, güneş yine tepeye çıkar ve horozlar yine ötermiş. Kunduz kara kara düşünüp kara talih ya benim hiç arkadaşım olmayacak herhalde, diye sızlanmaya başlamış. Barajına bakıp yıkıldığını gördükten sonra, ben bunu tek kişi nasıl bitireceğim, diye derin derin düşünürmüş.

Bir ay sonra barajını baştan sağlam bir şekilde yaptıktan sonra mirketin sesini duyar gibi olup dışarı fırlamış. Maalesef dışarda sadece mirketin seslerini tekrar eden bir papağan varmış. Kunduz, papağana:

- Burada ne duruyorsun, git işine, demiş. Bunları duyan papağan üzülmüş ve:

- Sesli bir şekilde efendiyi mutlu etmeye çalışırken azar işitiyoruz, olacak iş değil arkadaş, dedikten sonra güzel tüylerini çırparak oradan uzaklaşmış ve bir daha hiç gelmemiş. Sabah akşam mirketi düşünen kunduz zaman sesini duyar gibi olup dışarı çıksa da bir dal, bir şırıltı hep onu yanıltırmış. Üç yıl sonra, mutsuzca oturan kunduz nehri takip etmeye karar vermiş. Az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş. Nöbet tutan zebraları gördükten sonra:

- Asker kardeş, siz burada neler yapıyorsunuz, diye sormuş. Zebra, kunduzla bakıp:

-Ballar Ormanı ile Krallar Ormanı'nı ayıran sınırdaki nöbet tutuyoruz, demiş. Kunduz, Krallar Ormanı'nı duyunca aklına eskiden dedesinin anlattığı o ürkütücü hikâye gelmiş. Dedesi ona Krallar Ormanı ile yapılan savaşları, bir sürü hayvanın öldüğünü, bir sürü yerin yıkıldığını anlatmış. Neyse ki yeni Krallar Ormanı kralı III. Aslan bu duruma bir el atıp olaya son vermiş ve iki orman arasında barış yapılmış. Yine de azınlıklar bazen isyan çıkarıp çevreye zarar verdikleri için bir sınır örülmüş. Kunduz, zebralara işlerinin başına ne

zaman geldiklerini sormuş. Zebraların çoğu yeni atansa da bir tanesi dört yıldır bu sınırdadır durduğunu ve bu hafta başka bir yere atanacağını söylemiş. Kunduz heyecanlanıp sormuş zebra:

- Bundan üç yıl önce bir fırtına oldu, her yer bir birine girdi.

Bu nehirden geçen bir mirket gördünüz mü? Zebra:

- Maalesef, o gece göz gözü görmüyordu; nehirden bir sürü tahta, yaprak, taş gibi bir sürü madde geçti. Hatta duyduğuma göre bu taşlar bazı binalara ve barajlara da zarar vermiş. Kunduz:

- Peki bu maddelere ne oldu, sorusunu sorduğunda zebra:

- Geri dönüşüme gönderilmiştir, diye yanıtlamış. Bunu duyan kunduzu buz kesmiş, tüyleri diken diken olmuş. Üzülüp evin yolunu tutmuş. Eve giderken meydana kalabalığı görüp yaklaşan kunduz, genç bir sincap görmüş. Herkes sincaba kalacak bir yer düşünürken biri, kunduzun evinde kalsın onun evi çok geniş ve sıcak, demiş. Ne olduğunu anlamayan kunduz, karşı çıkamadan hemen sincabın eşyalarını taşımışlar. O gece kunduz sormuş sincaba:

- Sincap oğlum, ne iş yaparsın? Sincap:

- Ben avukatım efendim, demiş. Kunduz, sincabı biraz süzdükten sonra dertli olduğunu anlamış.

-Sincap oğlum, dertli gibi duruyorsun ne oldu, diye sormuş.

Sincap:

-Yargılanan bir mirketin avukatıyım ancak mahkemeyi kaybedecekmişiz gibi duruyor, demiş. Kunduz:

- Hangi mirket bu, demiş. Avukat sincap başlamış anlatmaya. Bir fırtına sebebiyle Ballar Ormanı'ndan Krallar Ormanı'na sürüklenmiş. Kendine bir iş aramış ve odun fabrikasında bekçilik yapmış. Üç yıl sonra çalıştığı iş yerinde bir kaza olmuş ve birçok çalışan hayatını kaybetmiş. Bekçi mirket kapıları açmadığı için kaplanlar mahkemesine düşmüş. Diğer bekçiler ise suçun mirkette

olduğunu ve kâğıt imzaladığını söylüyorlar. Kunduz, dostunun nasıl kötü bir durumda olduğunu düşünürken aklına ilk tanıştıkları gece gelmiş. Mirkete yedi tane kitap okuduğu o gece de sende okusana ben yoruldu, dedikten sonra mirketin birinin bana okuması daha güzel diye cevap verdiği aklına gelmiş. Kunduz, düşündükten sonra avukat sincaba:

- O mirket benim dostumdu ve okuma yazma bilmiyor, diyemeden sincap kunduzun sözünü kesip bu harika haber, dedikten sonra:

- Yarın seninle kaplanlar mahkemesine gideceğiz ve sen de bildiğin tüm şeyleri anlatacaksın, demiş. Kunduz, o gece heyecandan uyuyamamış.

Sabah olduktan sonra Krallar Ormanı'na gitmişler. Mahkemede kunduzu gören mirket çok sevinmiş ve ağlamaya başlamış. Kunduz bildiği her şeyi anlattıktan sonra hâkim kaplan, karar, diye bağırmış ve devam etmiş:

- Bekçi mirketin okuma yazma bilmediği göz önüne alınarak imzalanan kâğıt geçersiz sayılacaktır ve mirket serbest bırakılacaktır. Diğer bekçiler ise suçu başka birisinin üzerine atmaktan ve sahte delilden dolayı bir yıl hapis yatacaklardır, demiş. Sincaba çok teşekkür eden kunduz, mirkete sarılmış. Sincap:

- Ne demek efendim asıl siz bana yardım ettiniz, demiş. Mirket ile kunduz evlerine gidip mutlu iki dost olarak hayat sürmüşler.

M. Ali YAVAŞ

İyi ve Kötü

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde iki tane dağ varmış. Birinci dağın ismi Gökkuşağı'ymış. İkinci dağın ismi ise Kara Gölge'ymiş. Bu dağlar birbirinden çok farklılarmış. Ama aynı zamanda da benzer yönleri varmış. Mesela, iki dağda da güçleri olan birer kız yaşarmış. Ama onlar kişilik yönünden birbirlerine hiç benzemezlermiş. Kara Gölge Dağı'ndaki kız çok sinirli ve öfkeliymiş. Güçleri olduğu için herkese emir verir ve istediğini yaptırmak için elinden geleni yaparmış. İstedikini yapmayan kişileri ateş gücünü kullanarak yakarmış. Bu kız aynı zamanda toprağı da yönetiyormuş. Bu yüzden istediğı zaman deprem yaratıp insanları korkutabiliyormuş. Orda yaşayan insanlar resmen cehennemde yaşıyormuş ve tek yaptıkları şey, o kızın emirlerine uymakmış. Diğer dağdaki kız ise merhametliymiş. İnsanlara yardım eder ve hayatın her zaman olumlu yönlerini ele alırmış. Mutlu olmayı da hep başarmış. İnsanları mutlu etmeyi de çok iyi biliyormuş. Bu kızın gücü de havayı ve suyu kontrol etmekmiş.

Bir gün Gökkuşağı Dağı'nda yaşayan bir çoban, kuzularını otlatmak için evinden çıkmış. Kuzularını ve köpeğini alıp yola

koyulmuş. Hem türkü söylemiş hem de yoluna devam edermiş. Kuzular ve köpek de hâllerinden pek memnunmuş. Çünkü çobanın sesi pek güzelmiş. Bu yüzden kuzular nerde olursa olsun her zaman çobanlarının sesini tanır ve emrinden asla dışarı çıkmazmış. Yeni doğmuş bir kuzu annesine yaklaşır şöyle demiş:

-Anneciğim orada ne var?

Annesi, yavru kuzunun kafasıyla işaret ettiği yöne doğru bakmış. Yavru kuzu Kara Gölge Dağı'nı işaret ediyormuş. Annesi bir anda ürpermiş. Çünkü oradaki bütün hayvanları yemek için birer birer kesmişler. Kedi, kuzu, köpek, kuş... Yavru kuzu annesine:

-Anne, nedenn öyle durdun? diye tekrar soru sormuş.

Oraya bakmayı kesip sürüyü takip edin, diye başlarındaki köpek havlamış. Annesi bir şey dememeyi tercih etmiş. Yollarına devam etmişler. Evlerine yaklaştıklarında o güzel kız yanlarına gelmiş. Çobana dönüp:

-Her şey yolunda mı, bir eksikiniz var mı, diye sormuş

-Bir tek suyumuz azaldı kızım, demiş çoban boynunu eğerek.

Güzel ve merhametli kız parmağını hafif oynatmış ve bidon, suyla dolmuş. Yavru kuzu şaşırılmış ama hiçbir şey dememiş. Gece olmuş ve bütün kuzular uyumaya başlamış. Gökyüzünde güneşin yerini ay almış. Sessiz ve sakin bir geceymiş. Yavru kuzu bir baykuş sesiyle uykusundan uyanmış. Ay'ı görüp dışarı çıkmış. Onu izlemeye başlamış. Ay, ona huzur veriyormuş. Çok rahatlatıyormuş. Sonra yatağına geri dönmek için arkasına dönmüş. Karşısında biri dikelmış duruyormuş. Bir kurt. Ona bakıyormuş. Yavru kuzu ondan hiç korkmamış:

-Ay'a mı bakıyorsunuz? Çok güzel değil mi demiş?

Kurt şaşırılmış. Dişlerini göstermiş. Ağzını daha büyük açmış. Yavru kuzu ise ona:

-Çok güzel dişlerin var, demiş.
Kurt ne diyeceğini şaşırmış. Çünkü daha önce ona kimse böyle güzel şekilde davranmamış. Kuzuya bakıp:

-Sen benim kim olduğumu biliyor musun ki böyle davranıyorsun, demiş. Yavru kuzu kurda dönüp:

-Önemi var mı, demiş ve gülümsemiş kurda. Kurt daha çok şaşırmış:

-Ama ben Kara Gölge Dağı'ndan geliyorum çok tehlikeliyimdir, demiş. Yavru kuzu kurda bakarak çekinceli bir şekilde:

-Ne yapabilirsin ki şimdi sen bana? Ben sana bir şey yapmadım ki, demiş. Kurt ona gülümsemiş. Yavru kuzuyu ellememek daha mantıklı bence diye düşünmüş. Sonuçta ona zarar vermediği için bir şey diyemezler ya. Çünkü o bir yavru.

-Ay'ı mı izliyordun, demiş. Yavru kuzu gülümseyerek:

-Evet, çok güzel değil mi, demiş. Onlar o gece hem ayı izleyip hem de muhabbet etmişler. Güneş doğmaya başlayınca kuzu yatağına kurt da kendi dağına gitmiş.

Köpek seslenmiş:

-Haydi! Uyanın, gitme vakti, diye. Kuzular uyanmış ve tekrar dağa çıkmak için yola koyulmuşlar. Karınlarını bir güzel doyurmuşlar. Çoban yine şarkı söylüyormuş ve yine o Kara Gölge Dağı'nın görülebileceği bir tepeye çıkmışlar. Yavru kuzu bu sefer annesine yine aynı şeyi sormuş. Annesi:

-Kızım oranın adı Kara Gölge Dağı. Orası çok tehlikeli ve bizim oraya gitmemiz yasak, demiş. Ama yavru kuzu, dağın ismini duyunca aklına kurt gelmiş. Bu yüzden tehlikeli lafını bile duymamış. Gece olmuş. Herkes teker teker uyumaya başlamış. Yavru

kuzu dışarıya çıkmış. Kurdu beklemiş. Kurt yine gelmiş. Yine muhabbet etmişler. Çok iyi iki arkadaş olmuşlar. Bu böyle devam etmiş. Ama bir gece kurt gelmemiş. Yavru kuzu beklemiş, beklemiş, beklemiş ama yine yok. En sonunda, olduğu yerde uyuya kalmış. Sabah annesi onu uyandırmış ve yine yola koyulmuşlar. Kara Gölge Dağı'na geldiklerinde annesine dönüp:

-Anne, ben buraya gitmek istiyorum, demiş. Annesi oranın yasak olduğunu ve çok tehlikeli olduğunu yine söylemiş. Güneş batmış. Ertesi gün olmuş. Bir sonraki gece olmuş. Kuzu hep arkadaşını beklemiş ama hiçbir zaman gelmemiş. Kuzu, ne olduğunu anlamak için o dağa gitmek istiyormuş. Kafasına koymuş. Bir sonraki o tepeye geldiklerinde annesinden ayrılıp oraya gidecekmiş. Sonunda o an gelmiş ve yavru kuzu annesine bakıp gülümsemiş. Annesi diğer kuzuların yanındaymış. Yavru kuzu durur mu hiç. Koşa koşa ayrılmış sürüden. Bir cesaret gelmiş ona da. Yavaş yavaş o dağa yaklaşıyormuş. İki dağın sınırının olduğu yere gelmiş. Yaklaşmış ve bir adım atmış. Arkasını dönmüş ve tepedeki annesiyle göz göze gelmişler. Annesi onu geri almasın diye oradaki kuru çalılıkların arkasına saklanmış. Yer, diğer dağdaki gibi değilmiş. Kuruymuş. Bazı yerlerdense volkan çıkıyormuş. Bu ürkütücü yer uzaktan daha güzel gözüküyordu, diye geçirmiş aklından. Arkadaşını nasıl bulacağıyla alakalı hiçbir fikri yokmuş. İnsanlar görmüş. Yerleri kazıyorlarmış. Onlara gidip arkadaşını sormayı düşünmüş. Koşa koşa onların yanına gitmiş. İnsanlardan biri kafasını kaldırmış ve şaşırmış:

-Sen ne ararsın burada yavru kuzu, demiş.

-Ben arkadaşımı arıyorum. O burada yaşıyormuş, demiş yavru kuzu.

-Burada yaşayan hiçbir kuzu yoktur. Hadi işine git bizi uğraştırma, demiş.

-Ama benim arkadaşım kuzu değil kurt, demiş. İnsanlar gülmeye başlamış. Arkadan bir insan:

-Bunu ona götürelim mi? Belki bizi ödüllendirir, demiş. Yavru kuzunun ilk konuştuğu insansa:

-Hayır, saçmalamayın. Bu yasak, burada yetişmeyen ya da doğmayan hiçbir şeyi yiyemeyiz, demiş. Yavru kuzu şaşırması:

-Y- yemek mi, diye meelemiş. Diğerleri gülmüşler:

-Aman be, amma büyüttün. Kim fark edecek? Yavru bir kuzu işte, demiş biri. O adam engellemeye çalışsa da başaramamış. Onu da alıp Kara Gölge Dağı'nı yöneten o kıza götürmüşler, o kötü kalpli kıza. Yavru kuzu ve o itiraz eden insanı öne doğru çıkartıp olayı anlatmış diğer insanlar. Yavru kuzu korkuyormuş. Kafasını bile kaldıramamış. O kötü kalpli kız bir kahkaha atmış:

-Senin kurt arkadaşın mı var bakayım, diyerek gülmeye devam etmiş. Yavru kuzu, gücünü toplayıp kafasını kaldırmış. Kızın üstü yılan derisinden bir elbiseyle kaplıymış. Aynı zamanda yüzü güzel olmasına rağmen saçları yılanmış. Yavru kuzu çok korkmuş. Kafasını tekrar geri eğecekken arkadaşını görmüş. Oradaymış arkadaşı. O günlerdir konuştuğu ve çok sevdiği arkadaşı bu kızın yardımcısı mıymış? Şoke olmuş. Ne yapacağını bilemeden ona bakmış. Kurt ise kafasını eğmiş. Hiçbir şey demiyormuş. Yavru kuzu çok sinirlenmiş. Kız, bir anda elini kaldırmış ve yanındaki adam yanıp kül olmuş. Saniyeler içerisinde olmuş her şey. Sıra ona gelmiş. Tam elini kaldırmışken kurt bir adım öne çıkarak:

-Benim onun arkadaşı, demiş. Kız bir an duraklamış. Kafasını kurda çevirmiş ve kafasındaki yılanlar tıslamaya başlamış:

-O zaman, ilk senden başlayalım, demiş tıslayarak. O sırada bir anda içeri diğer dağda yaşayan merhametli ve güzel kız girmiş:

-Dur! Senin derdin benimle. Onları bırak kardeşim, demiş.
Orda bulunan herkes şaşırılmış.

-Hoş geldin kardeşim, demiş tıslayarak.
Güzel kalpli kızın yanında yavru kuzunun annesi, çoban ve köpek varmış. Yavru kuzu annesine görünce koşa koşa onun yanına gitmiş. Güzel kalpli kız, öne doğru adım atmış ve:

-Bitmedi mi insanlara zarar vermen, demiş.

-Ben insanlara zarar vermiyorum. Yani vermiyordum. O benim sözümünden çıktı, bu yüzden yanmayı ve yok olmayı hak etti, demiş.

-Hayır, o senin sözünden çıkmadı. Yaptığımız bir anlaşma vardı aramızda. Sen benim dağımı ben de senin dağını ellemeyecektim.

-Evet öyleydi. Ta ki yavru kuzucuğunuz buraya gelene kadar.
Kurt öne çıkararak:

-Hayır, ilk önce ben onların tarafına gittim, demiş. Yılan kız daha çok sinirlenmiş. Kafasındaki yılanlar tıslıyormuş. Elini onu yakmak için tam savururken iyi kalpli kız da elini uzatmış ve suyla engellemiş onu. İkisi birbirlerine dönmüşler. Biri ateş gücüyle diğeri de su gücüyle meydan okuyormuş. O sırada içeri bir yaşlı kadın girmiş:

-Durun! Ben sizi bu yüzden hep ayrı tutuyordum. Yapmayın şunu. İkiniz de farklısınız ve suyla ateş birleşince buharlaşır, demiş. O kadın kızların annesiymiş ve bilerek onları ayrı tutmaya çalışıyormuş. Birinin merhameti birinin kötülüğü birbirleriyle çakışıyormuş. Güzel olan kız dönerek:

-Sen kimsin, demiş.

Kızın, annesi olduğundan haberi yokmuş. Çünkü kötü olan kızını sakinleştirmek için hep onun yanındaymış. Anneleri bir anda yılan olan kızına doğru elini sallamış ve kızını donmaya başlamış.

-Ben senin annenim, demiş. Kız şoke olmuş. Hem annesini yeni görüyormuş hem annesinin gçlerinin olduğunu öğrenmiş hem de kardeşi, gözlerinin önünde donarak ölmüş. Kızına dönerek:

-Özür dilerim, bu zamana kadar kıyamadığım için kızımı öldürmedim. Onun ne kadar kötü biri olduğunu biliyorum, demiş.

O dağ, Yılan kız öldükten sonra Gökkuşağı Dağı'na benzemeye başlamış. Herkes mutlu yaşamaya başlamış.

Bu masalda, bize bazen fazla sevginin, ktlklere karşı bir Şey demememizin sonuçlarını açıklıyor. Bir insanı ne kadar çok sevsek de eğer bir Şey yanlışsa hem onun iyiliği için hem de toplumun iyiliği için doğrusunu yapmalıyız, derim ve gökten  elma düşmesini dilerim. Birisi benim ağzıma, biri masal söyleyenin ağzına, biri de dinleyenin ağzına.

Rümeysa USLU

Kuzu ile Kurdun Arkadaşlığı

Bir kuzu ormanda gezerken kurtla karşılaşmış. Kuzu kurdun bu hasta, hâlsiz ve çelimsiz hâlini görünce çok üzölmüş.

-Ne kadar hasta görünüyorsun böyle kurt kardeş, demiş kuzu. Herkes bizi düşman bilse de biz arkadaş da olabiliriz sonuçta. Doğrusu sana yardım etmek çok isterim.

-Hiç sorma demiş, kurt. Hâlim çok kötü, fena bir hastalığa yakalandım. Yavaş yavaş toparlanıyorum ama hâlâ avlanabilecek, karnımı doyuracak durumda değilim, demiş. Kuzu:

-Bu akşam sahibimin bir daveti var, sen gece olunca ormana gel, ben sana artık yemeklerden vereyim, demiş. Bir hafta boyunca kuzu sayesinde aç kalmayan kurt, kuzuya teşekkür edip ormana, evine, gitmiş.

Aradan yıllar geçmiş. Sahibi, kuzuyu artık yaşlandığı için kovmuş ve evi de yanmış. Etrafta üzgün üzgün gezinen kuzu, eski dostu kurdu görmüş.

-Bir şey mi oldu, demiş kurt kuzuyu çok üzgün görünce. Kuzu da olanları sahibinin onu işten kovduğunu ve artık yaşayacağı bir evi olmadığını söylemiş. Kurt da arkadaşını böyle üzen bir olay olduğu için çok üzölmüş. Kurt:

-Biz eski dostuz, bir evin lafı mı olur, gel benim ev arkadaşım ol, demiş. Kuzu çok sevinmiş ve hemen bu teklifi kabul etmiş. İşini geri alman için de sana yardım edeceğim, merak etme, demiş. Kuzu:

-Seni yormayayım, gerek yok, zaten bana evinin kapılarını açtın, demiş.

-Olur mu öyle şey? Hatırlasana yıllar önce sen bana nasıl yardım etmiştin, demiş kurt. Kurt, kafasında planı kurup kuzunun sahibinin çocuğunu kaçırarak ve kuzu da o çocuğu kurtarıp sahibinin

gözüne girecekmış. Plan tıklar tıklar işlemiş ve kuzunun sahibi kuzuyu hem işine geri almış hem de ona tonlarca altın vermiş. Kuzu da minnetini göstermek için bu altınların yarısını kurda vermiş. Kurt ile kuzu hep çok iyi anlaşmışlar ve aynı evde kalmışlar. Kurt ile kuzunun bu arkadaşlığını gören köy halkı çok şaşırılmış ama çok da sevinmişler.

Alime ÖZLÜK

Kurbağa ile Sinek

Günlerden bir gün, bir kurbağa çok acıkmış bir şekilde bataklıkta etrafa sıçrayıp duruyormuş. Açlıktan midesi bulanmaya başlayana kadar. Aslında bataklığın etrafı kurbağalar için bir yemek ziyafetiymiş yani sinekler fakat bizim kurbağamız sinekleri yemiyor ama canının çektiği kesin. Yememesinin bir nedeni var elbet. Bunu bilmek için birazcık geriye gitmeliyiz.

Kurbağalar her gün olduğu gibi bataklıkta bir o yana bir bu yana sıçrayıp sinek avlıyorlarmış lakin hepsi başlarına gelecekleri şeyleri bilmiyormuş. Kurbağa avcıları her ay olduğu gibi o ay da gelecekti aslında, bunu bütün kurbağalar biliyormuş ancak eğlenmek istiyorlarmış. Birkaç saat sonra kurbağa avcıları bataklığa gelmiş, bütün kurbağalar bir tarafa zıplıyormuş. Kimse ne yaptığının farkında değilmiş. Kurbağaların çoğu saklanmış. Fablımızın kahramanı olan kurbağa ve birkaç arkadaşı ise dışarıda kalmış. Kurbağa avcılarının onları yakalayacağını biliyorlarmış. O yüzden etrafa kaçışmaya başlamışlar. Kurbağa avcıları ise çoktan etraflarını sarmışlar ve kurbağayı ve arkadaşlarını çuvallarına atmışlar. Kurbağa ve arkadaşları ne yapacaklarını bilmeden oraya buraya zıplamaya çalışıyor, hareket ediyormuş.

Bunun bir faydasının olmadığını gören kurbağa arkadaşlarına:
- Oraya buraya yani etrafa saçma saçma hareket edip zıplamaya çalışmanın bize yarardan çok zararı var . Bunu yapmayı keselim ve nasıl çıkacağımızı düşünelim, demiş.
Kurbağanın arkadaşları kurbağayı onaylamış. Hepsi aynı anda düşünmeye başlamışlar. Lakin, akıllarına pek bir fikir geldiği söylenemez. Kurbağa, arkadaşlarına bakarak:

-Buldum , buldum işte bu be, demiş sevinçle.

Arkadaşları buna çok şaşırılmış ve merakla kurbağanın devam etmesini beklemişler. Kurbağa:

- Birilerinden yardım istiyeceğiz tabii ki de.

Bunu duyan başka bir kurbağa:

- İyi de şu anda bir çuvalın içindeyiz, kimden yardım istiyeceğiz, demiş. Kurbağa:

- Tabii ki de her yere girip çıkabilen sineklerden.

Kurbağanın arkadaşları bunu duyunca şaşırılmış bir surat ifadesiyle birbirlerine, ardından da kurbağaya bakmışlar. Lakin, kurbağa çok ciddiymiş. Durumu anlayan kurbağa:

- Bunda bir şey yok ki. Bence yardım ederler, demiş.

Kurbağanın arkadaşı kurbağanın dediklerine çok şaşırarak:

-Arkadaşım, umarım dediklerinin farkındasındır. Çünkü, biz onları yiyoruz ve onlar da bizden nefret ediyor.

Kurbağa:

- Onlar sizden nefret ediyor, benden değil. Ben sinekleri hiçbir zaman yemedim. Çünkü, onlar bana hep yardım ediyordu. Şimdi de yardım edecekler, eminim.

Kurbağa bunları söyledikten sonra çuvala bir sinek girer ve kurbağa ile konuşmaya başlar. Ardından çuvaldan tekrar çıkar. Sinek, çuvaldan çıktıktan birkaç dakika sonra çuval sallanmaya başlar; bunun nedeni ise sinek kümesinin çuvalı tutan adamın etrafını sarmış olmasıymış. Bir süre sonra adam çuvalı düşürür ve kurbağalar özgür kalır. Kurbağalar olayın şokunu daha atlatamamışlar. Birkaç hafta, gerçekten hiçbir kurbağa bir sinek avlamamış. Ancak, en sonunda gene eski hâllerine dönmüşler. Buna rağmen kurbağamız hâlâ sineklerle dostmuş.

Fablımız burada biter. Şunu unutmayın, iyiliği hiçbir zaman bırakmayın.

Arda YAZGAN

Aslanın Adaleti

Bir varmış, bir yokmuş... Ormanın derinliklerinde, farklı ama uyumlu olan hayvanlar yaşarmış. Hayvanlar birbiriyle uyumlu olmakla birlikte, iş bölümü de yaparlarmış. Her ormanda olduğu gibi bu ormanda da bir yönetici varmış. Ormanlar kralı güçlü, kuvvetli, adaletli aslanmış. Bu aslanın da sağ kolu olan maymun varmış. Maymun yaratıcı olduğundan aslana yardım edebilir diye aslan maymunu sağ kolu seçmiş ve beraber ormanı çok iyi yönetirlermiş. Hayvanlar, aslanın ormanı yönetmesinden çok memnunmuş.

Günlerden bir gün aslan, ormandaki bazı hayvanların işi olmayıp boş boş dolaştığını görmüş. Aslan, bunların ne iş yapacağını

bilememiş,
maymuna sormaya
karar vermiş:

—Maymun
kardeş, ormanda
iş olmayan
hayvanlar var. İş
vermeyi
düşünüyorum ama

verecek iş bulamadım. Bana iş bulmamda yardım et. Maymun:

—Siz hiç meraklanmayın kralım ben yapabilecekleri bir iş bulacağım.

—Tamam maymun, sana güveniyorum, demiş aslan da.

Konuşmanın ardından maymun, kralın huzurundan ayrılmış. Maymun düşünmeye başlamış. Sonuçta krala söz vermiş, kral da maymuna güvenmiş. Bu sorunu çözmesi artık maymuna farz olmuş.

Maymun, ormana doğru ilerlerken gözüne yerlerdeki çöpler takılmış. Hayvanlar dikkatsizce çöplerini yere atmışlar. Maymun, bu durumdan sıkılmış. Önceden de orman sakinlerini uyarmışlar lakin bir süre sonra aynı manzara ile karşılaşmış. Sonra birden aklına güzel bir fikir gelmiş. İşi olmayan hayvanları çöpleri toplamak üzere görevlendirebilirmiş. Bu fikri hemen kral aslana söylemek üzere aslanın yanına gitmişti. Maymun, aslanın huzuruna çıkıp fikrini söylemiş:

—Kralım, işi olmayan hayvanlara ne iş vereceğinizi buldum. Ormanda gezerken yerlerde yine çöpler birikmişti. Ben de bu dört arkadaşı çöpleri toplamada görevli yapabilirsiniz diye düşünmüştüm.

—Çok güzel düşünmüşsün maymun kardeş lakin dört hayvan çöpleri toplamada görev almasın, iki kişi yeterli, diğer iki kişiyi ise yanıma almak istiyorum, yardımcıya ihtiyacım var, demiş aslan.

—Kralım, peki kimleri alacaksınız?

— Dört kişiyi ikili gruplara ayıracağım, çöpleri toplatmak üzere görevlendireceğim. Her grupta en çok çalışanı yanıma alacağım. Diğer çalışmayıp oturan ikiliyi ise hep çöpleri toplama görevi vereceğim. Sen git, hemen kaplumbağa, tilki, fil ve kurdu çağır, gelsinler.

Tilki, bu emirden sonra hemen kralın huzuruna çağırılmış. Aslan kral olanları anlatmış ve hemen çalışmalarını için emir vermiş. Hayvanların başka çaresi kalmamış, aslanın dediklerini yapmak zorunda kalmışlar. Kral aslan, gruplardaki en çalışkanı bulmak için güvenilir ve halkın içinden birini seçip grupları gözetletmiş. Bu hayvan ise köpekmiş. Köpek, grupları çaktırmadan izlemiş. Gruplar fil ile tilki, kurt ile kaplumbağadan oluşuyormuş. Bunlar sırasıyla 1. grup ve 2. grup olmak üzere numaralandırılmış. 1. grupta tilkinin uykusu gelmiş. Tilki:

— Zaten kral görmüyor. Ben burada biraz uyusam fil de bir şey demez, deyip uyumuş. Ama köpek, grupları izlediğinden tilkinin işini yapmayı uyuduğunu görmüş. Fil ise arkadaşlarını ispiyonlamanın kötü bir şey olduğunu biliyormuş. Bu yüzden krala hiçbir şey söylememiş. 2. grupta da farklı bir şey yaşanmamış. Kurt da tilkinin düşündüğünü düşünüp işini bırakıp ormana dolaşmaya çıkmış. Kaplumbağa, krala kurdun işini yapmadığını söylemek istiyormuş fakat kurttan korkuyormuş. Köpek ise bu yaşananların hepsini görmüş ve hemen krala söylemek üzere yola çıkmış.

Köpek, kralın huzuruna çıktığında gördüklerinin hepsini ayrıntılı bir şekilde anlatmış. Kral ise güzelce dinleyip köpeğe “gidebilirsin” emrini vermiş. Gruplar yerleri temizledikten sonra kralın huzuruna çıkıp işlerini bitirdiklerini söylemişler.

Kral küçümseyici bir tavırla:

—Tamam. Tilkiye söyle bugünlik maaşını versin. Çıkabilirsiniz. He, bu arada kaplumbağa ve fil siz kalın, sizle bir şey konuşmam lazım. Diğerleri çıksın, demiş. Fil ve kaplumbağa tedirginmiş. Akıllarına hemen “Acaba farkında olmadan bir şey mi yaptım?” sorusunu getirmişler. Kral aslan, tedirgin olduklarını fark etmişti ve sakin olmalarını söylemiş.

Hayvanlar, dikkatlice aslanı dinlemeye başlamış. Aslan, olanları anlatmış. Fil ve kaplumbağa sakinleşmişler, Kral aslana teşekkür etmeye başlamışlar. Kral aslan:

—Haydi bakalım hayırlısı olsun, hemen başlayın işe, demiş. Fil ve kaplumbağa hemen aslanın huzurundan ayrılmış. Çok mutluymuşlar, heyecandan yerlerinde duramıyorlarmış. Hava kararmış. Fil ve kaplumbağa evlerine ayrılmışlar. Hemen uyuyup yarının gelmesini istiyorlarmış. Ama kurt ve tilki olanları duymuş ve çok sinirlenmişler. Kralın yardımcısı olmak herkesin

olduğu gibi onların da hayalimiş. Sabah olduğunda krala gidip itirazda bulunacaklarmış.

Sabah olmuş. Kurt ve tilki buluşup beraber krala gitmişler. Kralın huzuruna çıkıp dertlerini dile getirmişler. Kurt:

—Kralım, duyduğumuza göre fil ve kaplumbağa sizin yanınızda çalışmaya başlamış. Çöp işini bırakmışlar. Baktığımızda ormanda da çöp yok. İzniniz olursa sizin yanınızda çalışabilir miyiz? Aslan:

— Kurt, ormanda çöp yok çünkü siz daha yeni temizlediniz. Aslında siz temizlemediniz. Siz uyurken fil ve kaplumbağa alınının teri ile çalışıp görevlerini layıkıyla yerine getirdi. Siz ise arkadaşlarınıza yardım etmek yerine iş yerinizi terk ettiniz. Şimdi bir bakın, sizce kimleri yanıma alsaydım. Elinizi vicdanınıza getirin ve söyleyin. Kurt ve tilki bu sözlerin karşısında bir cevap bulamamış ve aslanın yüzüne bakacak yüzleri kalmamış. Sorunun cevabını bildiği halde, yine de bu soruyu sormak istemişler:

—Peki kralım, biz şimdi çöpçülük işine devam mı edeceğiz, diye sormuş kurt.

Kral, bu sorunun cevabını bildiklerini bilip sorunun cevabını vermemiş. Ardından huzurundan ayrılmalarını emretmiş.

Kurt ve tilki aslanı fazla kızdırmadan aslanın huzurundan ayrılmış.

Çok üzgünlermiş, aslanın yanında çalışma fırsatını eliyle itmişler. Keşke çalışsaydık, dinlenmeseydik demişler. Ama, bu bir şeyi değiştirmeyecekmiş. Öğle zamanı, güneş tam tepedeymiş. Hava çok sıcakmış. Bu sıcakta iş yapmak çok zormuş. Şimdi fil ve kaplumbağa keyif sürüyormuş. Ama kurt ve tilki işlerini bırakamazmış. Çalışmak zorundalarmış, doğru çalışsalarmış şimdi keyfini sürerlermiş. E, ne demişler, zahmetsiz rahmet olmaz.

M. Emir MAKİNİST

Konuşmasına Gerek Yok

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, barış isteyen bir kral varmış. Krallığı herkesin övgüsünü almış. Her şeyiyle mükemmel, geniş ve zengin toprakları olmasının yanında, diğer krallıklarla karşılaştırılamayacak hazineleri ile büyük ve etkili ordulara sahip olan krallığa kimse baş kaldıramamış. Fakat, övgünün kıskançlığa dönüşmesi kolay bir şeymiş. Herkesin gözü kralda, en ufak bir hata yapmasını bekliyorlarmış. Kral da bu yükün altında ezilmeye başlıyormuş artık.

Yaşlı değilmiş aslında, fakat kendini çökmüş ve hasta hissediyormuş. Tek dileği çocuklarının böyle bir duruma düşmemesiymiş. Fakat, çok önem vermemiş bu konulara. Sonuçta onu zor duruma düşürecek kimse bulunmamaktaymış. Tek desteği bir kediymiş. Kedi, krallık için o kadar önemliymiş ki krallığın sembolünde bile bir kedi varmış. Kimse kedinin ne kadar zamandır hayatta olduğunu bilmezmiş. Tek bilinen şey, bu krallık kurulduğu ilk günden beri her zaman kralların yanında olmasıymış. Hiçbir zaman yavruları olmamış. Binlerce yıl krallara tek başına yardım etmiş. İnsanlar, kedinin krallığın ruhu olduğuna inanıyorlarmış. Kral dışında ona bakanlar da akıllarını yitirirlermiş. Herkes kedinin kralla konuştuğunu söylermiş. Fakat, gerçeği krallar bile bilmezmiş. Kedi, bu zamana kadar ne konuşmuş ne de miyavlamış. Hiç ses çıkarmadığı için konuşup konuşmadığı hâlâ bir sırmış. Kedi konuşmasa bile iyi bir dinleyiciymiş. Ona anlatılanı dikkatle dinler, kralın gözünün içine bakar ve krallar sorularının cevabını bulurmuş.

Nesilden nesile kediye güven daha da artmış. Durum o kadar ileri bir noktaya gitmiş ki artık krallar kendi kararlarını hiçe sayıp her zaman kediyi dinler olmuşlar. Dışardan, kralla birlikte yönetirmiş gibi

görünse de aslında krallığı yöneten kişi sadece bir kediymiş. Bu durumun farkına varan asiller kralı uyarmış. Kraldan gözünü açıp kedi tarafından kontrol edildiğini fark etmesini istemişler. Fakat, kral uyarılara kulak asmamış ve her zamanki gibi yönetmeye devam etmiş.

Kralın üç oğlu varmış. Üçü de krallık içinde yüksek pozisyonlardalmış. Biri topraklarda, biri hazinede ve diğeri de orduların üstünde söz hakkına sahipmiş. Hiçbir zaman iyi geçinemezlermiş. Anlaştıkları tek konu ise kralın yönetme şeklinden nefret etmeleriymiş. Bu durum daha fazla ileri gitmeden kralı tahtından indirmeye karar vermişler. Asillerin büyük bir çoğunluğu da bu kararı destekliyormuş. Kralın onlara güvenerek verdiği pozisyonlarını kullanarak kralı tahttan indirmek için bir plan yapmışlar. Durumdan habersiz olan kral, hâlâ çocuklarının yaşamlarını kolaylaştırmak için uğraşıyormuş. Günden güne krallık elinden kayıp giderken fazla güveni nedeniyle durumu çok geç olmadan anlayamamış.

Tahtından edilen kral, halka açık bir şekilde idam edilmiş. Ardından gelen mutluluk çok uzun sürmemiş. Kardeşler taht için kavga etmeye başlamışlar. Krallıkta gözü olan diğer krallıklar da boş durmamış. Krallığın zayıfladığını ve başında bir kralı olmadığını fark ettiklerinde kendi aralarında anlaşma yapmışlar. Evet, tek başlarına krallığı deviremeyecekleri bir hâlâ gerçekmiş. Fakat, tek başlarına saldırmak gibi bir düşünceleri yokmuş. Ordularını ve kaynaklarını birleştirerek yavaşça krallığı yıkmaya başlamışlar. Paniğe kapılan kardeşler kediden yardım istemeye karar vermişler. Fakat, ortada büyük bir sorun varmış. Kediden sadece kral destek alabilirmiş. Kediye kral dışında bakanlar, akıllarını yitirirlermiş. Böylece, kardeşler kral olmak için birbirlerini öldürmüşler. Hayatta kalan tek kardeş kedinin odasına gitmiş. Kediye camdan dışarı bakarken bulmuş.

Kedi arkasını dönmüş ve "Çok geç." demiş. Şehrin surları yıkılırken kedi de yavaşça toza dönüşmeye başlamış. Tamamen yok olmadan önceki son sözü "Güven, karşılıklı bir şeydir. Sen bana güvenmezken benim sana güvenmemi isteyemezsin. Daha önceki krallarla konuşmam bile gerekmemiştir. Ben krallığın ruhuyum! Kendi krallığına güvenmedin." demiş ve böylece binlerce yıllık krallık sona ermiş.

Ceylin KAHRAMAN

Kibirli Sincap

Ormanda yaşıyan çok kibirli bir sincap varmış. Her konuda iyi olduğunu ve ondan hızlısının, güçlüsünün olmadığını söylemiş. Ormandaki arkadaşlarını sürekli küçümser onlarla alay edermiş.

Bir gün orman sakinleri toplanmışlar ve bir karara varmışlar. Sincapla yarışma yapma kararı almışlar ve ona haddini bildirmek istemişler. Ormanın kralı olan aslan:

-Herkes alanında iyi olduğu yarışmayı seçsin, demiş. Bu fikre katılan orman sakinleri hemen sincabın yanına gitmişler ve sincapla konuşmaya başlamışlar. Sincap korkudan ne söyleyeceğini bilememiş ve yarışmayı istemeden de olsa kabul etmiş. Hemen hazırlıklara başlamışlar. Hazırlıklar bittikten bir hafta sonra yarışma alanında toplanmışlar. Yarışmaya katılanlar sincap, ayı, timsah ve aslanmış. İlk oyun güç oyunuymuş ve ayıyla yarışacak olan sincap yarışma başlamadan önce benden güçlüsü yoktur, diyerek herkesi güldürmüş. Yarışmanın ilk oyunu olan güç oyununda ağaç kütüğünü kaldırmaları gerekirmiş. Yarışma başladığında ayı tek elle kaldırırken sincap yerinden bile oynatamamış. Herkes sincapla dalga geçmiş ve güç oyununu kazanan ayı olmuş. Sırada yüzme oyunu varmış. Bu oyunda timsahla yarışacak olan sincap tedirginmiş. Yarışma başladığında timsah başlar başlamaz yarışmayı bitirmiş sincap bir santim bile ilerleyememiş. Yine herkes sincaba bakıp gülmüş. Son oyun kükreme oyunuymuş, aslanla yarışacak olan sincap yarışma başlamadan kaybettiğini anlamış ve arkadaşlarından nasıl özür dileceğini düşünmüş. Son oyun başladığında aslan bir kükremesiyle tüm ormanı inletirken sincap ise çok ince bir ses çıkararak etraftakileri daha da güldürmüş.

Yarışmanın sonunda orman halkı sincaba haddini bildirmiş ve sincap herkesten kibirli olduğu için ve onları küçümsediği için özür dilemiş orman halkı da konuyu daha fazla uzatmayarak sincabın özrünü kabul etmiş.

Burak ÇAĞIL

Aslan Kurt ve Tilki

Sıcak yaz mevsiminde bir gün ormanlar kralı aslanın canı sıkılmış ve ağacın gölgesinde yatıp miskin miskin uyuklarken yapacak bir uğraş düşünmeye başlamış. Fakat miskin miskin uyulamaktan yapacak hiçbir şey düşünemiyormuş ve bu onun canını çok sıkıyormuş.

Az sonra yakınlardan geçmekte olan tilkiyi görmüş ve tilkiyi yanına çağırıp sıkıntısını ona anlatmış: “Bunun çaresi nedir?” diye sormuş. Kurnaz tilki biraz düşündükten sonra, az önce yolda karşılaştığı fakat pek hoşlanmadığı kurt aklına gelmiş. Aç gözlü kurda bahane ile bir oyun yapmak, kurdun başına bir dert açmak, böylece kurdu zor durumda bırakmak gelmiş aklına. Ormanlar kralı aslana kurt ile avlanmaya çıkmayı teklif etmiş. Bu fikir aslanın hoşuna gitmiş. Teklifi kabul etmiş ve hemen kurdu huzuruna çağırarak aldıkları kararı ona anlatmışlar. Kurt isteksiz de olsa mecbur kabul etmek zorunda kalmış. Ertesi sabah erkenden aslan, kurt ve tilki birlikte avlanmaya çıkmışlar. Birbirlerine yardım edecek ve bol bol hayvan yakalayacaklarmış.

Gece boyunca aldıkları bu kararı düşünen ormanlar kralının bu karar pek içine sinmiyormuş. Öyle ya, ormanlar kralı aslanın kurt ve tilkiyle avlanması hiç olur mu? Bu ormanlar kralı için bir ayıp değil miymiş? Ne var ki aslan da bu karara evet demiş, aralarında sözleşmişler, artık bu karardan dönüş olmazmış.

Yola koyulan üç avcı arkadaş dağ bayır demeden dolaşmış uzun süre avlanmışlar. Bu sürede bir yaban öküzü, bir dağ keçisi ve bir de tavşan avlamışlar. Hâliyle üçü birden çok yorulmuşlar. Dinlenmek ve avları paylaşmak için birlikte dere kenarında

konaklamışlar.

Aslan: “Ey kurt! Bu avladığımız hayvanları, adil bir biçimde pay et.” demiş. Ormanlar kralı aslanın kendisine olan güveninden dolayı çok gururlanan kurt, biraz heyecanlanmış. Önce ne diyeceğini bilememiş ve hatta tilkinin yanında ormanlar kralı aslanın kendisine olan güveninden dolayı biraz da şımaran kurt, bir şeyler mırıldanmış. Aslan ne dediğini sorunca kurt:

—Efendim, beni mahcup ediyorsunuz, rica ederim, demeye kalmamış, aslan sinirlenmiş ve hışımla kurda ne diyorsa bir an önce onu yapmasını söylemiş. Heyecanlanan kurt ne yapacağını şaşırılmış ve biraz da korkuyla:

— Ee-e emredersiniz sayın kralım, demiş. Kurt, elleri ayakları titreyerek ayağa kalkmış, korkusunu ve heyecanını belli etmemeye çalışarak kendinden emin bir tavırla avlarını pay etmeye başlamış. Aslana dönerek:

— Efendimiz! Siz bizim efendimiz, kralımızsınız. Yaban öküzü avlarımız içinde en büyüğü. O size lâyıktır. Bu sizin hakkınız, demiş. Sonra keçi orta büyüklükte olduğu için onu da kendine ayırdığını söylemiş. Tavşan ise en küçük av olduğu ve tilkinin onunla yetinmesi gerektiğini söyleyerek tavşanı da tilkiye bırakmış. Bu paylaşırma işi aslanı çok kızdırmış. Kurda dönerek:

— Ey kendini bilmez, kurnazlık yapmaya çalışan zavallı, bu nasıl paylaşırma, demiş ve öfkelenip kurdu pençeleriyle parçalamış. Sonra tilkiye dönerek:

— Ey tilki, avlarımızı sen adil bir biçimde paylaşır da görelim bakalım, demiş. Tilki önce aslana, sonra az önce kurnazlık yapmaya kalkan fakat şimdi parçalanmış ve perişan hâlde kıvranan kurda bakmış. Ardından aslana iltifatlar ederek:

— Bu öküz, siz ormanımızın kralı, efendimizin sabah yemeği olsun, keçi ise öğle yemeğiniz için uygundur. Tavşanı da akşam yemeği olarak afiyetle yersiniz efendimiz, demiş.

Aslan, bu paylaşımı çok beğendiğini söyleyerek sevinç ve takdirle:

— Ey tilki, paylaşmada çok adil davrandın. Bu adaletli pay etmeyi kimden, nasıl öğrendin, diye sormuş. Tilki az önce kurdun başına gelenlerin kendi başına da gelmesi ihtimaline karşı aslandan biraz uzaklaşarak kurnaz kurnaz gülmüş. “Kurdun başına gelenlerden efendimiz,” demiş.

Musa Atakan YILDIZ

Dostluk

Günlerin birinde çok sıkı arkadaş olan sincap ve kuş varmış. Kuşun rengi o kadar parlak ve göz alıcıymış ki ormanda ona Altın kuş derlermiş. Etraftakiler bu sıkı arkadaşlığa o kadar şaşırırlarmış ki bir türlü anlam veremezlermiş. Çünkü, sincap artık yaşlanmaya ve hareketleri kısıtlanmaya başlamış. Artık, kuşa yetişmekte zorlanıyormuş. Kuş, önce önden gider ama sonra olduğu yerde onu beklermiş. Kuş, sürekli uzunca süre onu beklemek zorunda kalır; bu yüzden çok sinirlenirmiş. Ayrıca, kuşun kanatları çok güzel olduğu için uçmak ve herkese hava atmak istiyormuş. Ormandakilerde ne zaman kuşu bekler vaziyette görse hemen onunla dalga geçer ve yine mi sincabı bekliyorsun, derlermiş. Kuşun siniri gittikçe artmaya başlamış. Ne istediği gibi artık hızlı gidebiliyormuş ne de sincabı geride bırakabiliyormuş. Bir gün yine sincabı beklerken yanında tavşan belirmiş. Tavşan gülererek:

-Beklemekten sıkılmadın mı, Altın kuş her zaman böyle geriden gelmesini bekleyecek misin, demiş.

Altın kuş üzülerek:

- Ben de artık onu beklemeye dayanamıyorum, bütün günüm neredeyse onu beklemekle geçiyor ama yine de arkadaşlığımız bozulsun istemiyorum demiş. Tavşan bir kahkaha patlatmış ve:

-Kimse senin kadar iyi niyetli değil, kimse senin kadar katlanmazdı ona, demiş. Ayrıca çok güzel kanatların var, çok güzel uçuyorsun, kendi hayatını neden mahvediyorsun ki, demiş ve hoşça kal diyerek oradan uzaklaşmış. Sincap, zar zor Altın kuşun yanına varmış ve kızgın olduğunu görmüş. Sincap:

-Altın kuş, neyin var; sinirli gözükyorsun, biri canını mı sıktı, demiş. Altın kuş sinirle:

-Sincap, artık dayanamıyorum; bu zamana kadar dostluğumuz yüzünden sabrettim ama senin yaşlanman benim özgürlüğümü elimden alıyor, bu yüzden artık seninle arkadaşlığımızı bitirmeye karar verdim, demiş ve oradan hızlıca uçarak uzaklaşmış.

Sincap, olduğu yerde kalakalmış ve anlamsızca gözlerinden yaşlar akmaya başlamış. Üzgün üzgün evinin yolunu tutmuş. Eve vardığında evleri aynı ağaçta olduğu için altın kuşun da yuvasında olduğunu görmüş hiçbir şey demeden yuvasına girmiş. Yorgun ve üzgün olduğu için hemen uykuya dalmış ta ki burnuna yanık kokusu gelene kadar. Sincap, yuvasından çıktığında her yerin yandığını görmüş; aklına ilk gelen tabii ki Altın kuş olmuş, hemen onun yanına gitmiş ama Altın kuş yara bere içindeymiş. Baygın olduğu için sincap, Altın kuşu alevlerin içinden sırtında taşıyarak zar zor çıkartmış. Biraz bekledikten sonra Altın kuş kendine gelmiş fakat sağ kanadını kullanamaz olmuş. Kıpırdatmadığını görünce hüüngür hüüngür ağlamaya başlamış yani artık uçamayacak olması onu çok üzmüş fakat bu olaylarda yanında hep sincap olduğunu fark etmiş. Sincaba sarılarak tekrar ağlamaya başlamış, yüzündeki pişmanlık çok net okunabiliyormuş. Onu yangının arasından tek başına kurtardığı için teşekkür etmiş ve devam etmiş:

-Sincap, seni yavaşığın yüzünden kırdığım ve seni üzdüğüm için özür dilerim, demiş.

Altın kuş, insanların kusurlarıyla dalga geçmemin ne kadar kötü olduğu anlamış ve bunun bedelini çok ağır ödemiş, o da artık dalga geçtiği insanlar gibiymiş. Sincap, Altın kuşun pişmanlığını fark ettiği için özrünü kabul etmiş ve yıllarca dost olarak yaşamışlar

Çalışmanın Önemi

Çok eski zamanlarda iki arkadaş aile varmış. Tavşan ailesinin büyük kızıyla Sincap ailesinin büyük kızı okul için sınava hazırlanıyormuş.

Tavşan ailesinin kızı Anne okul için çok çalışıyor, hatta bezenleri arkadaşlarıyla bile buluşmuyormuş. Ama Sincap ailesinin kızı Trudy fazla umursamıyormuş, her türlü hâlledeceğini düşünüyormuş. Sınav yaklaşırken anne artık arkadaşlarıyla konuşmuyor sadece önündeki sınavı ve ardından kazanacağı okulu düşünüyormuş. Onun tersine de Trudy arkadaşlarıyla vakit geçiriyor, eğleniyor ve sınava hiç mi hiç çalışmıyor ve umursamıyormuş.

Sınav günü geldiğinde Anne'in heyecanı yokmuş çünkü yapacağını biliyormuş ve kendinden eminmiş. Diğer bir tarafta ise Trudy, sınavı fazla umursamıyormuş bile. Sınavda Anne, bütün soruları doğru bir şekilde işaretlerken Trudy, bazılarını boş bırakıyormuş. En sonunda sınav bitmiş. Anne heyecanlıymış çünkü nereyi kazandığını, hata yapıp yapmadığını merak ediyormuş. Trudy ise mutlu hissediyormuş çünkü arkadaşlarıyla daha fazla buluşacaktı. Sınavı ise fazla umursamıyormuş. Sınav sonuçları açıklandığında durum beklendiği gibiymiş, Anne istediği okulu birincilikle kazanmış ve derece yapmış. Trudy ise başarısı, eğitimi pek iyi olmayan sıradan bir okul kazanmış.

Günler gelip geçmiş ve sonunda okula başlamışlar. Okulun ilk günü herkes çok heyecanlıymış, kimi çok mutlu kimi ise üzgünmüş. Anne, ilk günden okula birincilikle geldiğinden kürsüye çıkarılmış ve soruları yanıtlamış. Öğretmenler, Anne'e başarısının sebebini, nasıl başardığını, neler yaptığını soruyormuş. Anne:

— Hedefim başından beri beliydi, ben de geleceğim için hayalim için elimden geldiği kadar hatta daha fazlasını çalıştım. Boş zamanlarımda kitap okuyup paragraf çözmeye yeteneğimi ilerlettim. Konu tekrarları yapıyor ve sorular çözüyordum. Hayallerim, ilerdeki mesleğim, yaşamım için çok çalışıyor ve bazen arkadaşlarımla buluşmuyordum. Ama onların beni anladığını düşünüyorum. Böylelikle, bu okula derce yaparak geldim ve bu beni mutlu ediyor, deyip konuşmasını bitirmiş. Herkes onu alkışlıyormuş, tam da Anne'nin hayalindeki gibi. Anne'nin bu sebeple bir sürü arkadaşı olmuş. Trudy'nin ise okulunda fazla arkadaşı yokmuş. Günler geçmiş, okul bitmiş artık iş sahibi olacak olan Trudy ve Anne okullarından mezun olmuşlar.

Anne'e bir sürü iş teklifi gelmiş. En büyük, başarılı firmalardan teklif almış. O firmalardan birinde yönetici olarak çalışmaya başlamış. Trudy ise iş bulamamış ve artık arkadaşlarıyla da fazla bulaşamamış çünkü onların işleri varmış. Trudy, artık dayanmayıp eski arkadaşı Anne'nin yanına gidip onunla konuşmaya karar vermiş. Trudy, Anne'nin yanına geldiğinde ona daha çok imrenip onu daha çok kıskanmış çünkü onun güzel bir işi, mutlu bir hayatı varmış. Trudy Anne'e sormuş:

— Nasıl bu kadar mutlu bir hayatın, güzel bir işin var. Neden benim yok. demiş. Anne cevaplamış:

— Çünkü, ben bu hayat için çalışırken sen umursamıyordun, başka şeyler düşünüyordun. Trudy işte o zaman anlamış ve yaptıklarından pişman olmuş. Kendi kendine: “Keşke daha önceden farkına varsaydım. Keşke daha önceden çalışsaydım.” demiş ama iş isten geçmiş.

Eğer ileride mutlu, huzurlu bir hayat istiyorsak, bunun planını 6nceden yapıp 7alışmaya başlamalıyız eğer ge7e kalırsak Trudy gibi ileride pişman olabiliriz.

İlgın EREK

Kelebek Trixx'in Yıldızı

Günlerden bir gün Trixx, su içmek için köpek kulübesinin yanına gitmiş. Su kabından yeterince içtikten sonra evinin yakınındaki çiçekleri gezmiş. Nadir bir çiçek türünde yaşıyormuş. Kendisinden başka hiçbir böcek türü yaşamıyormuş kendi bölgesinde. Bu minik çiçek bahçesi, terkedilmiş bir evin küçük bir bölümüymüş. Terk edilmiş ev tam bir köpek barınağı halindeymiş. Yardımsever insanlar buraya yavru köpekler için mama ve su bırakırmış.

Trixx yaşadığı bölgeyi seviyormuş. Ona her bakımdan yeterli bir bölgeymiş burası. Küçük kelebek, havasını aldıktan sonra akşam yemeği için evine dönmüş. Biraz dinlendikten sonra akşam yemeğini hazırlamaya koyulmuş. Kendisi için biraz çiçek yaprağı ve kısa otlar kullanarak kendine göre şifalı bir karışım hazırlamış. Bu karışımın ona şifa verip ayakta tuttuğuna inanıyormuş. T

rixx, geceye kadar evini düzenlemiş ve gece için hazırlık yapmış. Bugün onun için özelmiş. Çünkü en sevdiği Yıldız, bu gece en parlak hâlini alacaktı. Trixx, Ay tam üste varınca penceresinin önüne geçmiş. Gözleri dalgın bir şekilde gökyüzünü izliyormuş. Tam uykuya dalacakken sonunda Yıldız, Trixx için kendini göstermiş. Kelebek, heyecanla irkilip Yıldızına seslenmiş:

— Sonunda geldin arkadaşım, seni çok özledim!

Yıldız, hiç bekletmeden cevap vermiş:

— Merhaba kelebek dostum, bugün uslu durdun mu?

Trixx:

— Evet elbette, beni geziye çıkarman için sabırsızlanıyorum.

Yıldız, Trixx 'in doğru söylediğini biliyormuş çünkü haberi olmadan her gün onu izlemiş. Hemen cevap vermiş:

— Bu çok güzel, yanıma gel bakalım, demiş.

Trixx, penceresinden yorgun kanatlarını kullanarak çıkmış ve Yıldız'ın yanına gelmiş. Yolculukları başka bir galaksiye imiş. Trixx, Yıldız'ının büyük ellerinde uzayı izliyormuş. Geldikleri galaksi küçük kelebeği çok etkilemiş. Beraber takıldıktan sonra Yıldız, küçük kelebeği evine bırakmış. Tam giderken Trixx:

— Haftaya bugün tekrar gelecek misin arkadaşım?

Yıldız'dan cevap gecikmemiş:

— Elbette ama kuralları biliyorsun. Uslu dur tamam mı?

Trixx, söz anlamında el işareti yapmış. Kendini yatağına atar atmaz uyumuş. Buluşmanın ardından tam bir hafta geçmiş bile. Trixx, aynı rutinle pencerenin önüne kurulmuş. Yıldız'ı aynı saatte gökyüzünde belirmiş ve sohbet başlamış. Trixx:

— Tekrar seni görmek güzel, arkadaşım. Yolculuk için hazır mıyız?

Yıldız, her zamanki gibi mutlu değilmiş. Kelebeğe cevap vermiş:

— Evet seni de ama sanırım bugün bir yolculuğumuz

olamayacak.

Kelebek, hem üzülp hem de endişelenmiş, ne yaptığını anlayamıyormuş. Yoksa arkadaşını artık sevmiyor muymuş? Nedenini öğrenmek için gecikmemiş. Kelebek:

— Senin için kötü bir davranışta mı bulundum ya da beni artık sevmiyor musun, demiş.

Yıldız, Trixx'i izlediğini artık saklamak istemiyormuş. Söylemek için tam zamanıymış. Yıldız:

— Kurallarımızın olduğunu biliyorsun. Bugün seni her zamanki gibi izledim ama davranışların beni olumlu etkilemedi. Ama, hatanı anlayabilirsen seni tekrar yolculuğa çıkarabilirim, demiş.

Sözlerin ardından Trixx'in aklına hemen bugün yaşadığı olay gelmiş. Birlikte yaşadığı köpeklerin su kabını isteyerek dökmüştü. Bu olay da köpeklerin susuz kalmasına sebep olmuştu. Hatasını aklına getirince gerçekten çok utanmış ve Yıldız'a açıklama yapmak istemiş. Trixx:

— Evet arkadaşım, bugün senin istediğin gibi pek de uslu duramadım, hatamı biliyorum ve bu olaydan ötürü özür dilerim. Artık beni tekrardan yolculuğa çıkarmayacaksın değil mi, demiş arkadaşına. Yıldız'ın duymak istediği açıklama tam da buymuş. Kelebeğe gülümsemiş ve:

— Hatanı anlamana çok sevindim, hadi atla bakalım, demiş sevinçle.

Trixx, çok ama çok sevinmiş ve Yıldız'ıyla birlikte başka bir galaksiye yol almış. O günden sonra asla bilerek bir hatada bulunmamış.

Emir ŞAT